

ДНЕВНИКЪ

(стенографически)

на

III обикновено Народно Събрание.

(Първа сесия.)

XVI. ЗАСЪДАНИЕ, ПОНЕДЪЛНИКЪ 10 ЯНУАРИЙ 1883 ГОД.

Начало въ 2 часа послѣ пладнѣ, подъ предсѣдателството на Негово Високо-преосвященство Митрополита Симеона Варненско-Преславский).

Предсѣдателъ (звѣни): Ще се прочете списъкътъ на депутатитѣ.

Секр. Шивачовъ (чете):

Отъ списъка се вижда, че отъ 40 души представители присѣтствуватъ 37 души, а отсъствуватъ само 3-ма; а именно: г-да М-ръ Вълковичъ, Х. Неджибъ Бей, Костаки Анговъ.

Предсѣдателъ: Тѣй като повечето отъ половината отъ г-да представителитѣ присѣтствуватъ, Събранието е пълно и засѣданието се открива.

Ще се прочете протоколътъ отъ минжлото засѣдание.

Секретаръ Шивачовъ (чете):

Предсѣдателъ: Има ли нѣкой отъ г-да представителитѣ да направи нѣкоя забѣлѣжка върху прочетения протоколъ?

Д-ръ Цачевъ: Виждамъ, че тука има едно опущение, а именно, напомнимето, което бѣхъ направилъ, за да ми се даде отговоръ на интерпелациитѣ, направени отъ 10 денье напредъ г-ну М-ру на Вътрѣшнитѣ дѣла.

Шивачовъ: Това го има въ стенографическитѣ протоколи, тѣй щото, ако желае г-нъ Цачевъ, може и тука да се забѣлѣжи, азъ нѣмамъ нищо противъ това.

Въ едно отъ минжлитѣ засѣдания бѣше станжло въпросъ за правилницитѣ на черковното управление въ Княжеството. Тѣй като сега се намѣрва въ рѣцѣтъ на вѣжкия отъ насъ по единъ екземпляръ отъ тѣзи правилници, азъ предла-

гамъ да се избере една четворочленна коммисия, която предварително да ги изучи и въ едно отъ идущитѣ засѣдания да представи докладъ за да може поскоро Нар. Събрание да ги разглѣда и одобри. —

Д-ръ Цачевъ: Азъ мисля, че това имамъ право дѣто настоявамъ да се забѣлѣжи въ съкращениятъ протоколъ; ако Нар. Събрание приеме да се постави това опущение въ този протоколъ, добръ, ако ли не, остава на неговата воля.

Предсѣдателъ: Твърдѣ хубаво, като има такова едно опущение, г-нъ Секретаръ въ идущий протоколъ ще го забѣлѣжи, и вашето желание ще бѣде удовлетворено. — Сега преди да се говори за предложението на г-на Шивачова, азъ моля г-да представителитѣ още веднѣжъ да кажѣтъ, има ли да направятъ нѣкоя забѣлѣжка върху прочетения протоколъ? (Гласове: Нѣма!)— Тѣй като нѣма, значи, че протоколътъ е точенъ и Народното Събрание го приема.

Бошнаковъ: Чини ми се, че на дневенъ редъ бѣше четението на законопроекта за банката. Като е тѣй, азъ моля да се прочете този законопроектъ и послѣ да се избере нужната коммисия. (Гласове: Съгласни).

Шивачовъ: Азъ не зная г-нъ Бошнаковъ какво намѣрва, ако се избере по-напредъ коммисия, какво може да поврѣди? Законътъ за банката е твърдѣ дълъгъ и еджа ли днесъ ще може да се свърши и слѣдъ това да се избере коммисия, за това предлагамъ сега да се избере. —

Аневъ : Споредъ предпоследний дневенъ редъ наистина слѣдваше да се избере по-напрѣдъ комисия и послѣ да се разглѣда законопроекта за Банката.

Д-ръ Цачевъ : Азъ мисля, че е излишно да губимъ врѣме; защото въ вѣтрѣшния правилникъ на Народното Събрание изрично е казано, че въ протокола трѣбва да се забѣлѣжаватъ въпроситѣ, които сѣ на дневенъ редъ. Слѣдователно, нужно е сега да се прсчете законопроекта за банката, и слѣдъ това да се избере комисията, защото въ протокола е казано, че на дневенъ редъ е този законопроектъ.

Вощаковъ : Че комисията се избира по-напрѣдъ или по послѣ, все едно е; но въпросътъ е, щомъ е поставенъ на дневенъ редъ законопроектътъ за банката, той трѣбва да се чете и послѣ да се избира комисия. За туй, азъ настоявамъ и моля г-на Председателя да се пристѣпн къмъ работа.

Шивачовъ : Г-нъ Аневъ каза много добръ, че въ предпоследното заседание се рѣшило, щото слѣдъ като се напечата черковний уставъ, да се избере комисията. Понеже сега има врѣме, може съгласно съ правилника да се избере комисията и послѣ да се пристѣпн къмъ разгѣжданieto на законопроекта за банката.

Д-ръ Цачевъ : Чл. 6 отъ вѣтрѣшния правилникъ ясно казва, какво трѣбва да правимъ днесъ. Предложението на г-нъ Шивачова е ново за Народното Събрание, и тука въ протоколътъ е казано, какво има на дневенъ редъ. И азъ моля г-на Председателя, да не дава на вишегласие този въпросъ — комисията ли да се избере, но да се чете законопроекта за банката, и да се съобразимъ съ вѣтрѣшния правилникъ на Народното Събрание, който сме изработили ние, и който за насъ е задължителенъ; защото сами сме си го изработили и сами трѣбва да го поддържаеме.

Шивачовъ : При всичко, че нѣма никаква полза като се разисква този въпросъ, но тѣзи г-да, които говорятъ по него, не могатъ никой да представятъ, каква поврѣда ще има, ако се избере сега тая комисия. Вѣроятно тия, които поддържатъ, не сѣ слушали съ внимание съкратенитѣ протоколи. Въ единъ отъ тѣзи протоколи бѣше казано, че слѣдъ като се напечататъ и раздадатъ тѣзи правилници на представителитѣ, то въ едно отъ идущитѣ заседания на Народното Събрание ще се избере комисията да ги изучи и докладва послѣ въ Събранието. Тѣй щото този въпросъ е изчерпанъ и да се разсѣждава повече, ще бѣде излишно.

Д-ръ Цачевъ : По мое мнѣние врѣдата е голѣма; защото едно най-малко безаконие, направено тука, ще причини голѣмо зло. Тука имаме вѣтрѣшенъ правилникъ, който изрично казва, че трѣбва да се поменуватъ въ протокола въпроситѣ,

които трѣбва да бѣдѣтъ на дневенъ редъ въ идущето заседание. На дневенъ редъ е устава за банката, и азъ настоявамъ на основание § 6 отъ правилника на Народното Събрание буква о, да се пристѣпн къмъ дневния редъ.

Председателъ : Струва ми се, че дѣйствително въ едно отъ минжлитѣ заседания бѣше се положило на дневенъ редъ избирането на една комисия, която да разглѣда този уставъ. Наистина, това бѣше едно опущение отъ бюрото, дѣто не е предложило да се избере по-напрѣдъ една такава комисия; но ако сега Народното Събрание желае да се избере, може да го направи; ако ли не, то да се пристѣпн къмъ прочитането на законопроекта за банката, а избирането на комисията да се отложи за други пѣтъ. Струва ми се, че, ако на мѣсто тѣзи дебати върху този въпросъ, пристѣпихме да избираме комисията, до сега щѣхме да я изберемъ.

Аневъ : Тука нѣма никакво безаконие, както каза г-нъ Д-ръ Цачевъ; защото дневния редъ на предпоследното заседание не бѣше изчерпанъ, но се отложи за идущето заседание. Тогава бѣше на дневенъ редъ избирането на комисията. Слѣдователно сега може да се избере тази комисия.

Председателъ : Приема ли Народно Събрание сега да изберемъ комисията или да се пристѣпн къмъ прочитането на законопроекта за банката?

Който неприема сега да се избере комисията, да си дигне ржката. (Меншество има).

Ще се каже, че Народното Събрание е съгласно сега да се избере комисията.

Моля г-на квестора да раздаде хартия на г-да представителитѣ.

Отъ колко члена трѣба да се състои тази комисия? Г. Шивачовъ бѣше предложилъ отъ 4 члена.

Бобчевъ : 4-ма сѣ малко; защото въпросътъ е доста важенъ и моля Събранието да избере хора, които сѣ вѣщи по тази работа; но да бѣдѣтъ повече хора. Азъ предлагамъ да бѣдѣтъ 6 члена (Гласове: Съгласни)!

Председателъ : Има едно предложение отъ г-на Шивачова, че комисията трѣбва да състои отъ 4 члена. Г-нъ Бобчевъ предлага тѣзи комисия да се състои отъ 6 члена. Настоява ли г-нъ Шивачовъ на своето предложение?

Шивачовъ : Настоявамъ; защото лицата сѣ твърдѣ малко, и се намѣрватъ въ разни комисии. Но не съмъ противенъ, ако Народното Събрание приеме 6 души да съставятъ комисията.

Председателъ : Приема ли Нар. Събрание предложението на г-на Шивачова? (Гласове: Неприема).

Който не приема, да си дигне ръката. (Болшинство дига).

Ще каже, че не се приема.

Тогава остава предложението на г-на Бобчева, комиссията да състои отъ 6 души.

Сега какъ желае Народното Събрание, по тайно гласоподаване ли да се избере тази комиссия или по явно? (Гласове: Тайно).

Бошнаковъ: По-добъръ ще бѣде съ тайно гласуване да стане избирането; защото съ явно гласуване може да се нанесе обида на нѣкои личности, които като се предложатъ, не се приематъ.

Председателъ: Приема ли Народното Събрание да стане избирането по тайно гласоподаване? (Гласове: Приема!)

Който не приема, да си дигне ръката. (Никой не дига.)

Ще каже, че избирането на комиссията ще стане по тайно гласоподаване и ще състои отъ 6 члена.

За 5 мин. отпущъ.

(Слѣдъ распускъ.)

Председателъ: Засѣданието се открива.

Секр. Шивачевъ: (Чете списъка на депутатитѣ).

Предс.: Подадени сж 34 бюлетини.

Марко Велювъ: Г-нъ Флоровъ отсъства. (Единъ гласъ: Тоже Каменъ Симеоновъ отсъства.)

Квесторъ Манафовъ: (Чете имената отъ бюлетинитѣ).

Секр. Шивачовъ: Гласове получиха слѣдующитѣ лица:

Прѣславскій Симеонъ 25 гласа, Илия Бобчевъ 28, Бошнаковъ 18, А. Селвели 12, Д. Поповъ 24, Щърбановъ 23, Ст. Хаджи Добревъ 19, Шишковъ 3, Цачевъ 5, Иваница Симеоновъ 1, Батановски 1, Шивачовъ 1, Велко Джуровъ 4, Боровъ 2, Хюсейинъ Ахмедовъ 1: Тѣй щото вишегласие имать; Прѣславскій Симеонъ 25, И. Бобчевъ 28, Бошнаковъ 18, Д. Поповъ 24, Щърбановъ 23, и Ст. Хаджи Добревъ 19.

Председателъ: Всичкитѣ гласоподаватели бѣха 34; има единъ билетъ бѣлъ, който споредъ правилника незначително; оставатъ 33 бюлетини. Вишегласие имать: Симеонъ Прѣславскій 25, Илия Бобчевъ 28, Г. Бошнаковъ 18, Д. Поповъ 24, Щърбановъ 23, Стефанъ Хаджи Добревъ 19, отъ които 6 лица ще състои комиссията. Дохождаме до разглеждане на законопроекта за Българска Народна Банка. Г-нъ Докладчикъ на комиссия да благоволи и да прочете докладътъ.

Докл. Аневъ: Финанциалната комиссия обърна сжшо тѣй голѣмо внимание върху законопроекта за Българската народна банка, както стана и съ по-прѣдния проектъ за отчетността по бюджета, и намѣри, че прѣдставения отъ Фи-

нансовото Министерство проектъ за учреждението на една такава банка ще отговори съвършенно напълно на ожидаемитѣ надѣжди и выгоди, които отдавна се очакватъ отъ единъ такъвъ институтъ, който ще улеснява въ много отношения не само правителството, но ще даде и голѣмъ, твърдъ голѣмъ потигъ за развитие на нашата национална търговия, индустрия, занаятитѣ и пр. и пр.

Търговията, г-да представители, за която до днесъ почти нищо не е направено, е отъ твърдъ голѣмо значение въ организма на националната икономия; тя е една отъ най-важнитѣ съставни части на ония сили, на които задачата е да подкрѣпи и покара бързо напредъ единъ народъ въ хозяйственното отношение; търговията е единъ отъ най-важнитѣ фактори за обезпечение съществуването, процѣтяването на една държава, и слѣдователно думитѣ на Негово Височество Господаря, исказани въ Неговото тронно слово, относително учреждението на една народна банка, сж отъ капитална важность и заслужватъ най-сериозното внимание на народното представителство.

Европейската цивилизация или културнитѣ народи дойдохъ най-краснорѣчиво и фактически да опровергнатъ понятието, което е преодолявало въ старитѣ народи, именно у Римлянитѣ, че търговията развратявала нѣравитѣ, че тя убивала военний духъ у народитѣ; че чрѣзъ нея мжно можалъ да се прѣчитава единъ народъ, до като днесъ съвсѣмъ противното се доказва; пакъ даже и за старитѣ врѣмена говори — именно търговската история и търговската география, че търговията е била авангардата на християнството, и слѣдователно на цивилизацията; че тамъ дѣто сж продирали търговцитѣ съ тѣхнитѣ стоки и сж търсили въ замѣна други, туку подиръ тѣхъ, по тѣхнитѣ стѣпки сж пристигвали и християнскитѣ проповѣдници, слѣдователно продираше и цивилизацията.

Старото или по-добъръ, кривото понятие за търговията се опровергава още и съ слѣдующето обстоятелство, че Финикийцитѣ и Картагенцитѣ, които въ древнитѣ врѣмена, нѣколко стотинъ години прѣди Рождество Христово, сж се отличавали съ своятъ чрезвычайенъ търговскій индустриаленъ и изобретателенъ духъ, сж били съврѣменно и отлични моряци — войници, имали сж добра търговска флота, и сж внушавали респектъ на другитѣ народи, дори до врѣмето на Александра Македонскій и по-послѣ; тѣ сж продирали и сж основавали търговски колонии по западнитѣ и сѣвернитѣ страни на Африка и другадѣ, и сж доминирали поне съ своитѣ стоки, съ своитѣ разни фабрикати и влиянието си. Финикиенетѣ сж изнамѣрили стьклото, пурпура и пис-

мото; тѣхнитѣ индустриални произведения въ метални, хелибарени и дървени работи, както и разни други издѣлѣя сѣ се търсили и продавали на всекъдѣ. Сжщо и Картагенцитѣ, които сѣ финикиянско потекло, сѣ силата на тѣхния търговскій духъ, сѣ се борили за распространението и осигорението на своята търговия, и сѣ основали търговски колонии въ Сицилия, Сардиния, Корсика, Испания и Южна Италия, и сѣ били отлични моряци войници; тѣ сѣ нанасяли съиспителни побѣди върху други народи, именно върху Римлянетѣ, бива ли сѣ и побѣдявани, но и пакъ чрѣзъ своятъ търговскій духъ сѣ се въздигали, и тѣхната столица е брѣла нѣколко стотини години прѣди Христа, 700.000 жители.

Като басня ще ни се стори, като четемъ и узнаемъ, че въ Картагенъ търговията се е карала систематически, земащаванията въ пари и кредити сѣ ставали по извѣстна система, а даже и сѣ банкноти сѣ си служили за улесняване търговцитѣ, а много отъ насъ днесъ вѣрваме, че всички тия сѣ нѣщо ново. Прочее, когато търговията прѣди 2.000 години е принасяла такава голѣма полза, и е играяла такава голѣма роля, толкозъ по-много заслужа тя да бѣде поддържана и распространявана днесъ, у насъ и по вънъ, когато разнитѣ европейски и други държави харчатъ милиони за поддържанieto и распространieto на своята търговия, своитѣ фабрични произведения, а това се постига съ учреждението на банкови институти, на които цѣлѣта е съ тѣхнитѣ значителни капитали, да притичатъ на помощъ на търговеца, фабрикантина, земледѣльца и тѣй на татѣтъ и да го насърчаватъ въ неговитѣ прѣдприятия.

Сдружаванието или сгруппирането на малки капитали въ едно — представляватъ единъ голѣмъ и силенъ капиталъ, както се предполага въ този законопроектъ, който капиталъ послѣ ще може да дѣйствува за общото, то е, за всички тия, които ще участвуватъ въ съставлението този общъ капиталъ за Българската Народна Банка, отъ една страна, и отъ друга страна ще подкрѣпява всеки единъ Българинъ, който се занимава съ каквато родъ търговия и да бѣде, стига той да представява една извѣстна гаранция; и толкозъ по-добъръ и по-сигуренъ успѣхъ може да се очаква, когато самото наше правителство е на чело, когато то вече участвува съ една доста значителна сума.

Че ще имаме голѣма полза отъ учреждението на една банка, — въ това нѣма нито най-малкото съмнѣние, като погледнешъ на сериознитѣ опыти и успѣхи, които сѣ станали отъ послѣднитѣ десетолѣтия на миналиятъ вѣкъ и до

днесъ. Неизброими сѣ ползитѣ, които сѣ принасяли на правителствата и на населението по старитѣ банки, както Хамбургската банка отъ 1619-та год., Св. Гергиевската въ Генуа отъ 1345-та год. Лондонската отъ 1694-та година, Австрийската национална банка отъ 1816-та год. и прочее безъ помѣнуване за новитѣ или днешнитѣ.

Не ще съмнѣние че Финансовото Министерство ще обърне внимание и ще помисли за учреждението и други още два необходими институти по тая частъ, които ще бѣждѣтъ отъ голѣма полза за по-малкитѣ и най-малкитѣ търговци, занаятчи, работници и други; именно една народна паѣъ, Заложна банка, отъ която ще може малкиятъ занаятчия и въобще единъ бѣднякъ, билъ той занаятчия, работникъ или други, да си заемне срѣщу единъ макакъ залогъ една съответствующа сума, за да може да поерѣшне своитѣ врѣмenni необходими нужди. Такъвъ родъ малки заложни банки ги има много въ срѣдня Европа, и тѣ сѣ нанетина едно голѣмо благодѣние за сиромаха и малкитѣ еснафии. Въ Германия, именно, има грамадно числотакива учрѣждения, благодарения на извѣстния Шульца-Деличъ, първиятъ систематически дѣецъ въ това отношение, които сѣ принесли безбройни добрини и полза на масата на народа и спасили много хорица отъ отчаяние и пропасть.

Сжщо тѣй може да се очаква отъ Министерството на Финанситѣ, че то ще се погрижи и вземе инициативата за учрѣждението на една сипителна касса, въ която да могатъ малкитѣ еснафи-работницитѣ и пр. да полагатъ съ извѣстна полза своитѣ економически сумми, и на този начинъ ще може да се отклонятъ много хора отъ кривия пѣтъ, а особно въ работническата, служническата и еснафската класа ще се развие сипителното прогресивно чувство и по този начинъ въ кжео врѣме ще видимъ единъ съвсѣмъ утѣшителенъ резултатъ; крѣчмитѣ и кафенетата ще бѣждѣтъ много рѣдки, а занаятитѣ, земледѣлнето и търговията напреднали.

Въ заключение имамъ честта да съобщя на Нар. Събрание, че комисията като преглѣда представениятъ проектъ отъ М-ръ на Финанситѣ, и като изслуша неговитѣ обяснения, намѣри за излишно да направи нѣкакви измѣнения въ този проектъ. Остава Нар. Събрание да се произнесе, да ли желае да се чете глава по глава, или членъ по членъ.

Предсѣдатель: Трѣбва да се чете членъ по членъ, съгласно съ 25 чл. отъ правилника, и послѣ изъ цѣло.

Докладчикъ Аневъ (чете):

УСТАВЪ

НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА БАНКА.

ГЛАВА I.

Устройството на Банката.

Членъ 1. Подъ название Българска Народна Банка учрежда се едно безименно акционерно дружество, което дѣйствува и се управлява по настоящия уставъ. Туй дружество има сѣдалището си въ Столицата на Българското Княжество, и отваря клонове, въ които градове счете за нужно и съ съгласието на Княжеското Правителство.

Филипъ Мариновъ: Г-да представители! Тѣй като настоящата банка, която ще се учрежда, ще носи името народна, азъ предлагамъ още отъ сега, въ самиятъ уставъ да се опредѣлятъ нѣколко градове, които сж извѣстни по своето развитие въ търговско отношение, на пр.: Русчукъ, Варна, Свищовъ, за които градове е една необходимостъ да се каже въ устава, щото още въ първото врѣме да се отворятъ клонове или отдѣления съ нужнитѣ капиталы, и мисля, че съ това ще дадемъ на самиятъ народъ въ провинцията нѣкакъ по добъръ потикъ и поводъ, когато излѣзатъ акциитѣ да се подписватъ, да ги приеме народа по съ сърдце. Ако ний още въ самото начало не го турнемъ, то може би по хладнокрѣвно ще се глѣда на самото учрѣждение.

За това да се приеме предложението ми, съ което ще принесемъ полза на работата.

Докладчикъ Аневъ: Наистина, когато се обсъжда този законопроектъ, стана дума, да се опредѣлятъ нѣколко градове, които сж поразвити въ търговско отношение, въ които банката да отвори още въ първото врѣме своитѣ дѣйствия, и да се отворятъ тамо клонове или филиали. Но послѣ се размисли, че въ събранието на акционеритѣ на това учрѣждение, тѣ ще иматъ всегдого предъ видъ своя интересъ, и ще отворятъ филиали тамъ, дѣто търговията най-цѣвти. За това, комисията го остава тѣй, както си стои въ проекта.

Това остава на управителния съвѣтъ на банката да опредѣли, гдѣ трѣбва да се отворятъ филиалитѣ.

И. Бобчевъ: Азъ сподѣлямъ мнѣнието на г-на Маринова; но той предложи градове повече привидни. Но трѣбва да обърнеме внимание, че има и централни градове, които иматъ сжщата нужда. За това предлагамъ градъ Търново.

М-ръ Начовичъ: Азъ мисля, че този параграфъ трѣбва да остане тѣй както си е въ устава. Защото както г-нъ Докладчикъ го каза, само общото събрание на акционеритѣ има право да рѣши, гдѣ именно трѣбва да се отворятъ фи-

лиали на банката. Акционеритѣ сж господари на капиталитѣ си, и тѣ сж най-вече заинтересувани въ въпроса на филиалитѣ. Нѣма съмнѣние, че общото събрание на акционеритѣ ще рѣши да се отворятъ филиали въ ония градища, въ които има търговия и въ които филиалитѣ ще могатъ да вършатъ работа. То е въ тѣхенъ интересъ, да има банката колкото е възможно по-много филиали. За сега самото Нар. Събрание не трѣбва да свързва рѣцѣтъ на акционеритѣ на банката съ опредѣление на филиалитѣ.

Г. Геровъ: Наистина, г-да, азъ щехъ да се съглася както съ г-на Филипа Маринова, тѣй и съ г-на Бобчева. Но тука банката, мисля, ако ще отвори единъ или два клонове, то тѣ ще станатъ за общото бюро. Сега ако се отворятъ клонове въ Свищовъ, Търново, послѣ ще се поиска да има филиала и въ Габрово и тѣй нататъкъ; тогази ще каже, че на всеки градъ трѣбва да се отвори по единъ клонъ; когато на пр. Банка-Романия има само единъ клонъ въ Галацъ. Азъ не зная какъ ще си покрива тогава разносикитѣ банката, ако да има въ всеко мѣсто по единъ клонъ, и по едно бюро, което да разпространява живостта на тази банка. За това не съмъ на мнѣние, да станатъ толкова клонове на толкова мѣста. Ако приемемъ да бждатъ клонове въ Свищовъ и Търново, тогазъ има депутати отъ разни мѣста, и всеки ще желае за въ неговий градъ да има клонъ.

Искамъ да ви приведа Влахия за примѣръ, гдѣто търговията е пожива и развита, има само въ Галацъ клонъ на банка-Романия. За това азъ не съмъ съгласенъ да има нашата банка по всичкитѣ градове клонове съ плата. А да има по всичкитѣ градове по единъ агентинъ, на който да се плаща една извѣстна коммисиона, която отговаря на всичкитѣ зети пари отъ него.

За това предлагамъ, да си остане, както каза г-нъ Начовичъ, и послѣ ще се покаже само отъ себе си, гдѣто ще има нужда за клонове и агенти.

М-ръ Начевичъ: Въ допълнение на онова, което замѣтихъ, ще кажъ, че не е необходимо на една банка да има всекога клонове съ особенни бюра, съ директори и другъ персоналъ. Цѣльта на клоновотѣ е, да помагатъ на търговията. Но това не е необходимо да става чрезъ особенни бюра, то може да става и чрезъ корреспонденти. Ний може би ще рѣшимъ щото банката да има въ 5 градове клонове, но може отпослѣ да се случи, че акционеритѣ да намѣратъ за по полезно вмѣсто тѣзи 5 клонове, да има корреспонденти въ 25 мѣста. Такъвъ корреспондентъ може да бжде на пр. единъ търговецъ, който ще даде нужната гаранция, и на

когато банката отпусне 100.000—200.000 франка кредитъ.

При него ще отиватъ хората за да засматъ пари било съ полици, било съ залогъ; при него тѣ ще влагатъ паритѣ си за банката. Улесненията, които прави самата банка или клоновѣтъ отъ банката, сж сжщо такива, и никакъ не други. За това трѣбва да се остави на управлението на банката или на акционеритѣ да рѣшатъ, гдѣ, въ кои градища, да се отворятъ клонове, и гдѣ да се назначатъ кореспонденти.

Докладчикъ Аневъ: Въ първия проектъ, който билъ внесенъ въ Държавний Сѣвътъ, имало поменхти нѣколко градове, гдѣто трѣбва да има клонове. Но Държавний Сѣвътъ отмѣнилъ това, понеже акционеритѣ ще иматъ самъ това предъ видъ, и нѣма да отиватъ противъ свои интересъ. И ако Нар. Събрание сега го опредѣли, то пакъ главното събрание на акционеритѣ може да го отмѣни. За това трѣбва да остане както си е въ проекта.

Бошнаковъ: Ние разгѣждаме, г-да, единъ законопроектъ, който ще стане законъ за клоновѣтъ на това акционерно дружество, които ще опредѣлятъ пакъ акционеритѣ въ общитѣ събрания, защото това е тѣхно право, и ние не можемъ да го налагаме съ нашето рѣшение отъ сега. За това сподѣлямъ мнѣнието на г-на Анева и желая да се не продължава разискванието

Председателъ: Г-нъ Филипъ Мариновъ настоява ли на предложението си, да се прибави въ 1 членъ, въ кои градове именно трѣбва да се отворятъ клонове на Българската Народна Банка?

Филипъ Маринвъ: Преди да кажж, настоявамъ ли или оттеглявамъ предложението си, желая да отговоря на г-на Герова, който иска да предпази Нар. Събрание, че ако се означатъ градовѣтъ: Свищовъ, Варна и Русчукъ, азъ съмъ искалъ да ограничж банката или пакъ да се даде нѣкакъвъ монополъ на тия градове. Азъ искамъ за първо врѣме да станатъ клонове въ тѣзи градове, а за послѣ може да станатъ и въ други градове, ако има възможность, и ако ще се види че има полза отъ това.

Колкото за предложението си, азъ настоявамъ, и сега се произнесе Нар. Събрание, да ли ще го одобри или не.

Г. Геровъ: Азъ мисля, г-да, че най-добрѣ ще бѣде, члена да остане както си е, а само това да се прибави, че отъ послѣ каквото измѣри това дружество за благословно, да се распорѣди, да има по единъ комисионеръ може би по всички градове. Това дружество ще има известни функционери, на които ще плаща, и които ще работятъ за това дру-

жество. Това може да се каже въ членътъ, но не съмъ съгласенъ да се опредѣли въ кои градове трѣбва да се отворятъ клонове и бюра съ плати.

Председателъ: Г-нъ Геровъ желае, щото въ първий членъ да се назначи въ кой градъ ще има по единъ комисионеръ.

Докладчикъ Аневъ: И това е излишно.

Д-ръ Цачевъ: Отъ разясненията, които г-нъ Министръ на Финанситѣ има добрина да даде, тука се види и разбира, че тамъ гдѣто се укаже нужда, учреждението на банката ще си намѣри чловѣкъ съ условия, които той трѣбва да предложи. Азъ мисля, че този членъ трѣбва да остане тѣй, защото нѣма да стѣснява управлението на банката за да отвори и други нѣкои клонове.

И щомъ, както каза г-нъ Министръ на Финанситѣ, се събератъ акционеритѣ тука въ центра на заседанието, ще обмислятъ, и ако видятъ, че има дѣйствително нужда да се отвори единъ клонъ въ единъ търговски градъ, било то въ Търново, било въ Севлиево, и ако видятъ, че ще има отъ тамъ полза, тѣ ще опредѣлятъ, щото да има въ този градъ единъ агентинъ, или единъ клонъ и пр. По мое мнѣние да остане членътъ както си е въ устава.

Филипъ Мариновъ: Азъ пакъ въ прибавление ще кажж още 2 или 3 думи. Да ли ще приеме моето предложение Нар. Събрание или не, това азъ не знамъ. Но ако не се приеме, желая, понеже тука е казано въ този членъ: «Туй дружество има сѣдалището си въ Столицата на Българското Княжество, и отвори клонове въ които градове счита за нужно» да се добави «въжтрѣ въ Княжеството.» Ако не се приеме моето предложение, то поне да се тури това, че преди да се отворятъ 1 или 2 клонове въ България, да не се отворятъ вънъ отъ Княжеството клонове.

Д-ръ Цачевъ: Азъ мисля, таково ограничение ще бѣде вредително за самото учреждение; защото цѣльта на клонове не е друга, освѣтъ да може да се подигне репутацията на банката повече. Слѣдователно, ако събранието на акционеритѣ, които ще се събератъ въ Столицата, намѣри за нужно, да се отвори единъ клонъ въ Брайла или въ нѣкой градъ на друга държава, каква ще бѣде вредъ? Разбира се, тѣзи акционери ще го обмислятъ добрѣ, тѣй както тѣ най-вече сж заинтересувани въ това, и ще видятъ да ли е нужно, и тогава ще отворятъ филиали. Тая прибавка «въ Княжеството» на г-на предговорившии е само едно ограничение, и това ограничение неще да бѣде полезно за самата банка.

Председателъ: Ще положж на гласоподаване първото предложение на г-на Филипа Маринова и подиръ . . .

Докл. Аневъ: (Прекъсва го.) Найнапредъ трѣбва да се даде на гласуване членътъ споредъ проектъ на комиссията.

Шивачовъ: Азъ мисля, че ако се опредѣли тука, дѣто се казва, че акционерното дружество има сѣдалището си въ София, а освѣтъ това че споредъ рѣшението на акционеритѣ ще се опредѣлява, гдѣ ще има кловетѣ, — то ако се каже: «въ Княжеството» не е добръ, защото има възможность за отваряние клонове и въ Румелия и Македония. По добръ е да остане то като право на акционеритѣ. Относително първото предложение на г-на Филипа Маринова, азъ съмъ на мнѣние да се раздѣли на двѣ части:

Първо да се пита Нар. Събрание, трѣбва ли да се опредѣлятъ още отъ сега кловетѣ или не?

Ако Нар. Събрание рѣши че трѣбва, тогава да се опредѣлятъ; но ако Нар. Събрание рѣши че не трѣбва, тогава въпросътъ пада самъ отъ себе си, и нѣма нужда да се пита, гдѣ трѣбва да се отворятъ клонове.

Предсѣдателъ: Ако се тури на гласоподаване първия чл. на устава, и Нар. Събрание го приеме както си е въ устава, то не пада предложението на г-на Филипа Маринова, защото то е като една прибавка. Така щото подиръ, като се гласува членътъ, както си стои тука въ устава, остава да се гласува предложението, което направи г-нъ Филипъ Мариновъ.

Бошнаковъ: Отъ разясненията, дадени по този въпросъ, по първия членъ на устава за банката, азъ мисля, че г-да представителитѣ сж освѣтлени, и че трѣбва да оставимъ членътъ както си е въ този проектъ, и азъ бихъ молилъ г-на Филипа Мариновъ и г-нъ Герова да си оттеглятъ предложенията, и да пристъпимъ по-нататъкъ.

Предсѣдателъ: Ако се съгласяватъ тѣзи г-да, да си оттеглятъ предложенията, добръ; но тѣ настояватъ на тѣхъ, и слѣдователно, азъ трѣбва да ги туря на гласуване, което е моя длъжность. Ще предложъ на Народното Събрание да се произнесе връхъ предложението, което направи г-нъ Филипъ Мариновъ.

Бошнаковъ: Толкозъ повече настоявамъ на това, че господаръ на банката сж акционеритѣ на банката, заедно съ Българското правителство, и тѣ ще се грижатъ за своята полза; за това излишно е да се казва, гдѣ и какъ трѣбва да се отворятъ кловетѣ. И не трѣбва да настояваме да се ограничи банката още отъ началото; но да се остави членътъ както е излѣзналъ отъ Държавний Съвѣтъ, отъ Министерский съвѣтъ, и сжщо тѣй отъ комиссията, която го е обсъждала.

Шивачовъ: Азъ искахъ да кажъ, при всичко, че акционеритѣ иматъ право, то и Народното Събрание има право

да опредѣли още отъ сега кловетѣ; защото правителството ще има една третя часть отъ акциитѣ; За това, ако Народното Събрание желае сега да опредѣли кловетѣ, то е въ право да ги опредѣли. Щомъ се опредѣлява, че банката ще има сѣдалаше въ София, то може да се опредѣли и за другитѣ мѣста. Иъ може да се рѣши сега, или да остане на акционеритѣ, да го рѣшатъ.

Предсѣдателъ: Азъ мисля, че Народ. Събрание щомъ приеме предложението на г-на Филипа Мариновъ, признава се нужда да се отворятъ клонове, и щомъ го отхвърлимъ, то значи, че Народното Събрание не счита за нужно да се опредѣлява извѣстни мѣста, гдѣто трѣбва да има клонове на банката. Така щото гласуването на Народното Събрание ще покаже, да ли счита Народното Събрание за нужно да се отворятъ кловетѣ или не. Ще се тури подъ гласуване най-напредъ първий членъ отъ устава за Народната банка; подиръ това ще се тури подъ гласуване прибавката, която желае да стане въ този членъ г-нъ Филипъ Мариновъ. Приема ли Народното Събрание първий членъ отъ уставътъ за Българската Народна банка тѣй както се предложи отъ комиссията? (Приема). Който не приема да си дигне ржката. (Никой не дигна). Сега дохожда предложението на г-на Филипа Мариновъ, който желае сега да се опредѣлятъ извѣстни градове, въ които Българската Народна банка да отвори клонове, и такива да бждатъ: Варна, Русчукъ, Свищовъ, т. е. на градища, въ които има по-живи търговски сношения съ други мѣста. Приема ли Народното Събрание предложението на Филипа Мариновъ?

Докладчикъ Аневъ: Азъ ще се въспротивя на тази прибавка на г-на Филипа Мариновъ, като докладчикъ на комиссията; защото да опредѣлимъ сега въ кои градове да се отворятъ филиалитѣ, то значи, че акционеритѣ, които ще внесжтъ капиталъ въ тази банка, не ще да разбиратъ своя интересъ и не знаятъ, гдѣ ще трѣбватъ кловетѣ. За това ний, ако опредѣлимъ тукъ градищата, въ които трѣбва да се отворятъ кловетѣ, както бѣ това опредѣлено въ първий проектъ, то главното събрание на акционеритѣ може да каже, че не намира за нужно, напр. да се отвори клонъ въ Свищовъ, но да се отвори въ Видинъ. То е естествено право на акционеритѣ! Тѣ нѣма да дѣйствуватъ противъ своя интересъ; за това да се предостави това право на самитѣ акционери. Ний още не сме отворили листа за подписване акциитѣ, а искаме вече да рѣшаваме за бжджи въпроси.

Шивачовъ: Искахъ за по-голъмо улеснение да се раздѣли предложението и да се гласува по-напредъ: Дали трѣбва да

се опредѣлятъ още отъ сега клоноветъ или не. Ако трѣбва, тогава ще се разиска и гласува, гдѣ трѣбва. Ако сега рѣшимъ, че трѣбва да има клонове напр. въ Свищовъ, Варна, то ще бѣде много трудно. За това да се гласува най-напредъ, приема ли Н. Събрание още отъ сега да опредѣли да се отворятъ клоноветъ или не, и послѣ да се опредѣли гдѣ.

Аневъ: Безъ съмнѣние, че трѣбва да има клонове на други мѣста; но да се опредѣли още отъ сега, то не е възможно. Сегашната банка не могла да отвори клоноветъ, защото едвамъ е поерѣщала нуждитъ си тукъ, и не е имала достаточенъ капиталъ за филиали по другитъ мѣста. Това, което се учреждава сега, е едно дружество, и ний, ако кажемъ, че трѣбва да има клонове и да опредѣлимъ мѣстата, гдѣ трѣбва да ги има, то ще предрѣшимъ въпроса, понеже това право остава на самото дружество.

Шивачовъ: Да се рѣши, да ли сега трѣбва да се опредѣлятъ клоноветъ . . . (Гласове: Исчерпано е!).

Предсѣдатель: Ще дамъ на гласуване предложението на г. Филипа Мариновъ. Ако Нар. Събрание го приема, добръ. Който не приема предложението на г. Филипа Маринова, който иска да се отворятъ клонове въ Русчукъ, Варна и Свищовъ, и да се обозначи това нѣщо въ уставътъ да си дигне ржката. (Болшинство дига). Ще каже, предложението на г-на Филипа Маринова пада, и не се счита за удобно да се вложи въ проекта. Членътъ си остава, слѣдователно, тъй както си е въ проекта. Г-нъ Геровъ имаше едно предложение. Желаетъ ли г-нъ Геровъ да се гласува за него? (Геровъ: Не желая!) Така щото членътъ остава както си е въ проекта.

Докладчикъ Аневъ (чете):

Чл. 2.

Българската народна банка има привилегия да издава банкноти, които тя ще исплаща въ злато на предявителя.

Количеството на тѣзи банкноти се опредѣля отъ общото събрание на дружеството съ одобрение на правителството, съгласно съ чл. 47 отъ настоящий уставъ.

М-ръ Начовичъ: Г-да! Този законопроектъ ви се представя тукъ, тъй както е билъ изработенъ отъ Държавний Съвѣтъ. Той е билъ най-напредъ приготвенъ въ Министерството на Финанситъ и послѣ внесенъ въ Държавний Съвѣтъ, гдѣто станаха дълги разисквания по него; и най-сетнѣ Министерството го представя тукъ, тъй както е излѣзълъ отъ Държавний Съвѣтъ; защото разликата между това, което представя тоя Съвѣтъ и това, което желае Министерството, е твърдъ малка, разлика обаче съществува и една такава има въ члена, който се прочете сега.

Тукъ се казва (чете): «Българската народна банка има привилегия да издава банкноти, които тя ще исплаща въ злато на предявителя». Азъ бихъ желалъ, щото вмѣсто думата «злато», да се тури «текуща монета» или «звонка монета» и да се не тури думата «злато»; защото, съ това може да се причини съ време нѣкой кризисъ. Нѣма съмнѣние, че дирекцията на банката ще се старее, щото нейнитѣ банкноти да се исплащатъ всекога съ злато; това е въ интереса на банката. Заради туй, каквото и да се тури въ устава, директора и административний съвѣтъ ще гледатъ да се исплащатъ банкнотитъ всекогажъ въ злато, и безъ да се помѣщава това въ устава. Само, какво може да се случи? Вие знаете, че банкитъ много пжти си правятъ голѣма злина една на друга. Да ви дамъ примѣри за тѣзи злини, които си правятъ банкитъ.

Дружеството, което се бѣше заело да прави желѣзници въ Сърбия, именно компанията на Бонту, се свали отъ една друга банка, безъ да е имало нѣкакви причини, т. е. безъ да е имало това дружество нѣкакъвъ недостигъ въ неговитѣ свои капитали. И какъ стана това нѣщо? Ето какъ: Неприятелитъ му купили всичкитъ книжа, които дружеството бѣше продало, като мислеше че отпослѣ, когато му потребатъ назадъ, лесно ще може да ги купи. Единъ день обаче тия неприятели поискали внезапно предаването на продаденитъ книжа и дружеството Бонту като не може да си ги достави на време, при всичко, че можеше да ги достави на втори, на трети, или на четвъртия день — кредита му се унищожи и то пропадна окончателно. Ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ, че може и нашата банка да има неприятели и че може и съ нея да стане таквъ едно нѣщо. Може да се намѣрятъ хора, които да желаятъ нейното съспиванье и които съ 4 или 5 мил. фр. въ джебъ могатъ да купятъ голѣмо число банкноти въ сребро, а послѣ да поискатъ да имъ се заплатятъ тутакси въ злато. И ако въ 24 или 48 ч. не бѣде възможно да имъ се заплатятъ, неприятелитъ могатъ да телеграфиратъ на всекъждѣ, че Българската народна банка не си плаща банкнотитъ и че е слѣдователно пропаднала. А щомъ единъ пжтъ кредита на една банка се развали, тогава идете и го оправяйте! Именно по тѣзи съображения желателно би било, да се тури въ устава на банката вмѣсто думата «злато» ще се плаща въ «звонка монета» или въ «текущи законни монети».

Д-ръ Пачевъ: Г-да представители! Предложението, което г-нъ Министръ на Финанситъ направилъ, мисля, не трѣбва да се приеме. Причинитъ, които г-нъ Министръ на Финанситъ предложи, до нѣкъждѣ сами ме убѣждаватъ, че трѣбва

банкнотитѣ да се плащатъ въ сребро. Но, г-да представители, има друго нѣщо. Въ този уставъ има единъ членъ, който предвѣрда нашата банка отъ тази опасностъ, а именно, 49 чл., който казва: (Чете го).

«Банкнотитѣ ще се заплащатъ веднага по предявлението въ злато, както въ сѣдалището на банката, тъй и въ клоноветѣ ѝ. Но, ако на нѣкои отъ тѣзи клонове, се представятъ заеднажъ за размѣнение банкноти въ стойностъ по-голяма отъ 100,000 лева, въ такъвъ случай, исплащанieto на тѣзи банкноти може да се отложи до 7 дни най-много».

Слѣдователно, една банка, която не може да си набави въ разстояние на 5 дѣни 100,000 фр. въ злато, азъ не знамъ каква банка ще бѣде тя!

Отъ друга страна, тази банка, ако плаща въ сребро, то банкнотитѣ ѝ не ще иматъ същата стойностъ, както ще иматъ тѣ, ако се заплаща въ злато. Тукъ може да стане друго нѣщо; има друго едно срѣдство. Акциитѣ, г-да представители, които ще се плащатъ въ злато, защо банката послѣ да ги плаща въ сребро? Отъ гдѣ ще се зематъ тѣзи пари? Тогава значи, че банката ще прави сарафлжжъ и ще размѣнява своето злато на сребро, за да плаща своитѣ банкноти въ сребро. Но азъ не разбирамъ това, когато капиталътъ на банката, споредъ устава, трѣбва да бѣде въ злато, тъй като ясно е казано, «въ злато 12 мил. франка.»

М-ръ Начовичъ: Азъ мисля, че банката, когато продава акциитѣ, нѣма да вземе златото и да го заключи въ една каса, до когато дойде нѣкой да иска пари, за да може да му дава отъ него. Банката, щомъ получи пари за акциитѣ си, ще ги употреби за да шкантира полици или ще ги даде за други потрѣби, тъй щото златото нѣма да остане въ нейнитѣ каси. Г. Цачевъ каза, че закона опълномощава филиалитѣ на банката, да отложатъ исплащаньето на банкнотитѣ си до една недѣля, когато суммата е по-голяма отъ 100,000 лева. Но закона не предвижда такова нѣщо за главното сѣдалище на банката, и ако тука се случи такова нѣщо, да дойде, сирѣчь, нѣкой и да представи банкноти за нѣколко мил. фр., може би банката да се намѣри въ затруднително положение, и да си загуби въ нѣколко минути кредита. Азъ не претендирамъ да се даде право на банката, да исплаща банкнотитѣ си исклучително въ сребро, и тя сама нѣма интересъ да прави туй, ще прибавя още, че онзи директоръ, който би искалъ да прави сарафлжжъ въ такъвиз обстоятелства, той би билъ много глупавъ; защото това сребро ще коштува твърдѣ много на банката: то ще опрости нейния кредитъ. Заради туй, единъ разуменъ директоръ, какъвто, вѣроятно, ще се назначи на Бѣлг. банка, ще глѣда, както ка-

захъ и по-напредъ, да кара работата тъй, щото банкнотитѣ да струватъ даже по-вече, отъ колкото златото, и, разумѣва се за да постигне това, той ще трѣба да ги плаща въ злато. Туй е главната задача на единъ директоръ. А тукъ гдѣто азъ предлагамъ да се каже въ устава «звонка монета» на мѣсто «злато» това го предлагамъ, като една мѣрка за предосторожностъ за въ случай на криза или на неприятелско гонение на нашата банка. Ви знаете, че се явиха много законопроекти за съставяньето на народни банки въ Бѣлгария, — може би и днесъ съществуватъ такива законопроекти, които да мислятъ да се явятъ на бѣлъ свѣтъ, когато се опрости нашата банка и когато чрезъ това тѣ успѣятъ да покажатъ, че Бѣлгаретѣ не сж способни да иматъ своя банка, за това азъ мисля, че не е излишно да бѣдемъ внимателни.

Г. Геровъ: Г-да! Отъ всичкитѣ обяснения на г-на М-ра на Финанситѣ, ясно се вижда, че той настоява, щото вмѣсто въ злато, банката да исплаща своитѣ банкноти въ сребро. (М-ръ Начовичъ: Не е истана!) Но азъ мисля, че члена трѣбва да остане тъй както си е, защото банката, като издава предварително акции въ злато и ги продава съ злато, то значи, че тя ще има отъ начало 12,000,000 л. злато; и тъй въ всичкитѣ зимания-давания банката не ще да има работа съ левове сребърни, но по-вече съ злато, за това члена трѣбва да си остане както си е.

Предсѣдателъ: Защото колкото хора зематъ акции, тѣ ще даджтъ въ банката злато, или който внесе пари въ банката за да ги земе другадѣ нѣкъдѣ, той ще ги даде пакъ въ злато. Самъ г-нъ М-ръ каза, че когато се плаща злато, всѣки ще отива на банката да внесе пари, и тогава ще може банката да се предпази отъ криза. За да не ставатъ такива нѣща, трѣбва да се приеме, щото, всичкитѣ земания-давания да ставатъ въ злато.

Д-ръ Цачевъ: За да можемъ да предпазимъ нашата бѣдѣща банка отъ опасността, която г-нъ М-ръ на Финанситѣ каза, че ще може да се случи, ако купятъ нѣкои хора много банкноти и ги представятъ изведнжжъ, и поискатъ да ги замѣнятъ въ злато, то азъ мисля, че нищо не ще ни стѣснява да приложимъ 49 членъ както стои за клоноветѣ на банката, които сж части нераздѣлими отъ нея, тоже и за сѣдалището ѝ, и че може да ражемъ и тамъ: ако се поискатъ изведнжжъ по-вече отъ 100,000 лева въ центра, то банката да има това право, щото да може да ги плати подиръ 2 дѣни. (М-ръ Грековъ: Това значи да се дигне всѣки кредитъ на банката.)

М-ръ Начовичъ: Допущатъ се такива нѣща, за клоновѣтъ на банката въ другитѣ градове; но да се допусти таква нѣщо за въ сѣдалището, тогава, по-добрѣ е, да се затвори банката.

Д-ръ Цачевъ: Тогава азъ настоявамъ, и казвамъ, че, тъй като акциитѣ се заплащатъ въ злато то, ако банкнотитѣ ѝ се допусне да се плащатъ въ сребро, то тѣ не ще да иматъ никаква стойностъ.

М-ръ Начовичъ: Не може да се каже изрично, «всичкитѣ» операции на банката да ставатъ въ злато; защото вие знаете, че банкитѣ тръгуватъ и съ разнитѣ монети, сирѣчь че тѣ правятъ и сарафлжкъ и банката трѣбва да е свободна да купува сребро, и много да купува ако ѝ е угодно. Заради това неможе да се каже, че всичкитѣ операции трѣбва да ставатъ въ злато; защото това ще значи, да се свържатъ ржцѣтъ на управителя на банката въ туй отношение. Банката ще печели и отъ сарафлжкъ, и като свободно учреждение, тя трѣбва да прави ония операции, които ѝ най-добрѣ изнасятъ. По тѣзи причини банката може да се намѣри нѣкой пѣтъ въ стѣснение за злато. Подиръ има и друго. Вие знаете, че за да се пуснатъ банкнотитѣ въ ходъ, трѣбва срѣщу тѣхъ да има въ каситѣ и $\frac{1}{3}$ часть въ звонка монета. Ако банкнотитѣ ще трѣбва да се неплащатъ въ злато, тая резерва ще е необходимо да се държи тоже въ злато, което ще е безполезно за търговията. Азъ неискамъ да налагамъ на Събранието мнѣнието си, а само давамъ обяснения по предмѣта и предлагамъ това, което казахъ по-горѣ, защото вѣрвамъ че е то по полезно че е по-вече въ интереса на банката. Не искамъ да се тури, че банката трѣбва да си плаща всекога нотитѣ въ сребро, но желая да се каже, че въ случай на нужда, банкнотитѣ да могатъ да се плащатъ и въ текущата и законна звонка монета.

Докладчикъ Ачевъ: Азъ съмъ съгласенъ съ мнѣнието на гг. Д-ра Цачева и Герова, че всичкитѣ земания-давания на банката, трѣбовало би да ставатъ въ злато; но ако напомнимъ на г-на Герова предложението му въ едно отъ послѣднитѣ засѣдания, че всичкитѣ митници трѣбовало да зематъ среброто на равна стойностъ съ златото, то азъ би желалъ да ни каже г-нъ Геровъ, какво би трѣбовало да направи банката тогава, и гдѣ ще видимъ тогава злато.

М-ръ Грековъ: Въ тозъ въпросъ, г-да, азъ изкамъ да дамъ просто нѣкои обяснения, тъй както го разбирамъ, безъ да настоявамъ да се приема това или онова.

Тукъ, г-да, трѣбва да се погледне на въпросътъ съвършено така, както ще се случи работата. Ако плаща бан-

ката банкнотитѣ въ сребро, или ако има право да ги плаща въ сребро, това нѣма да направи, щото банкнотитѣ да не чинятъ нищо, както мисли г-нъ Д-ръ Цачевъ. Но за да се искаже цѣлата истина въ това отношение, трѣбва да се признае, че ако банката има право да исплаща въ сребро, тогава нейнитѣ банкноти ще струватъ колкото струва среброто, сир., всеки пѣтъ ще се равнятъ съ курса на среброто. Ако има разлика между курса на златото и среброто, банкнотитѣ ще се сравнятъ съ курса на среброто; разумѣва се, като се предполага, че банкнотитѣ ще стоятъ добрѣ, защото иначе тѣ могатъ да паднатъ много по долу и отъ среброто. И щомъ банката има право да плаща само въ сребро, банкнотитѣ нѣма да се подигнатъ повече отъ курса на среброто. Това е единственното послѣдствие, което ще послѣдва отъ това нѣщо.

А да се задължи банката да исплаща банкнотитѣ си само въ злато, освѣнъ негодитѣ, които изложи г-нъ Начовичъ, можъ да добавя още слѣдующитѣ: Ако се задължи банката да плаща само въ злато банкнотитѣ, въ единъ даденъ случай, това може да докара голѣми затруднения на търговията. Банката, споредъ уставътъ, е задължена да държи въ звонка монета едно извѣстно количество, което трѣбва по крайней-мерѣ да представлява $\frac{1}{3}$ часть отъ стойността на издаденитѣ банкноти. Напр. ако днесъ банката издаде банкноти за 6.000.000 фр. тогава трѣбва да има въ съкровището два милиона франка въ злато. Вие знаете, г-да, колко често въ нашата страна, златото става рѣдко; колко пѣти ажиото на златото отива до 4, 5 % и даже веднажъ отиде до 7 или 8 %. Сега, ако банката, споредъ устава, бжде задължена да плаща само въ злато, за да бжде осигурена противъ всекаква случайностъ, неможе да държи въ касата си сребро, и въ такъвъ случай трѣбва всичкото злато, което и се падне, да го туря въ подницата и да го държи затворено; и когато на единъ търговецъ му потрѣбва злато, банката може да има 2 или 4 милиона злато, но тя не ще може да го пусне въ обращение, а ще бжде задължена да го държи за своитѣ нужди. Тогава какво ще излѣзе? Нѣма ли това да бжде едно голѣмо затруднение за търговията?

Най-сетнѣ, тя ще има за цѣлъ да пази и интереситѣ на търговията, но преди всичко тя ще трѣбва да пази своитѣ интереси. Ти никога нѣма да извади сто хиляди франка отъ фондътъ си въ злато, да ги пусне въ обращение и да противодѣйствува по този начинъ на кризата, която може да се яви въ търговията, когато стане златото рѣдко; тя ще знае, че когато златото е рѣдко, тя трѣбва да пази онова, което има, защото иначе когато и потрѣбва, тя ще се при-

нѣди да ходи да го търси и да го купува отъ сѣжпо по-сѣжпо, като плаща сѣжпо и сѣжпо ажио.

На противъ, ако дадете право на банката да плаща банкнотитѣ било съ сребро, било съ злато, тогава въ една дадена минута, тя може да извади всичкото злато, да привлече среброто и да улесни търговцитѣ и търговията. Дѣто ще каже, отъ една страна, ако приемемъ, да се плаща въ сребро, има тѣзи несгода, че нашитѣ банкноти въ курсътъ ще се равнятъ съ сребро, вмѣсто да се равнятъ съ злато; т. е. ако давате за 100 фр. сребро 97 фр. злато, банкнотата отъ 100 фр. нѣма никога да струва по-вече отъ 97 фр. въ злато; защото всѣки ще каже, че ако я занесе въ банката, могатъ да му даджтъ сто лева въ сребро, които не ще сторятъ по-вече отъ 97 въ злато. Ето несгодата отъ това. Но пакъ на противъ, ако приемемъ другото, ще има тазъ несгода, че банката ще бѣде принудена да държи злато, и въ единъ даденъ случай, когато среброто се размножи твърдѣ много, кризата ще се усѣща по-много отъ търговцитѣ, отъ колкото въ предишния случай. И понеже имаме търговия, която се състои повече съ истегляване стоки отъ вѣнъ прѣзъ продължение на пѣла година, дѣто всѣки пакъ трѣбва злато, а пакъ у насъ влазя злато само единъ пакъ прѣзъ годината сир. когато се продаватъ хранитѣ, то отъ туй слѣдва, че нашитѣ търговци много по-често могатъ да бѣджтъ изложени на таква криза, отъ колкото търговцитѣ въ другитѣ мѣста. За това, азъ незнамъ какъ да стане това. Не сѣмъ търговецъ, нито финансистъ, за да можъ да се произнесъ, кое трѣбва да се предпочете. Азъ просто представямъ тѣзи двѣ нѣща на Нар. Събрание и казвамъ, че когато ще рѣшавате въпросътъ, да имате предъ видъ и едното и другото нѣщо: да размислите да ли е предпочитателно, щото банкнотитѣ на нашата банка да се равнятъ въ курсътъ си съ среброто; или пакъ да предпочетемъ, щото въ единъ даденъ случай, когато има криза и трѣбва злато, банката да бѣде принудена, да затваря златото и да не го пуца въ обращение, и поради нуждата за злато нашия търговецъ да бѣде принуденъ да продаде 100 лева сребърни за 90 лева въ злато, само и само, понеже банката трѣбва да държи златото затворено, като незнае какво може да ѝ се случи и като предилага че нейни банкноти могатъ да ѝ се донесѣтъ изведнажъ голѣмо количество и тя ще е длъжна да ги заплати всичкитѣ въ злато; защото иначе кредитътъ ѝ може силно да се поколебае, което е една голѣма загуба за нея. Тѣзи работи трѣбва да се зематъ предъ видъ и вамъ предлѣжи, като на хора по-опитни въ търговията, да рѣшите,

кое е по-за предпочитание; защото и въ единия и въ другия случай може да има несгода.

Докл. Аневъ: Отъ страна на комисията ще кажъ, че може да се допусне една прибавка въ тозъ членъ и да се каже, че банката има право въ случай на криза, да исплаща банкнотитѣ си въ сребро, като се пресмѣтне ажиото между златото и среброто спорѣдъ курсътъ. А ако се каже само сребро, или ако се каже да се дава безъ разлика злато и сребро, тогава не сѣмъ съгласенъ, защото днесъ среброто се смята като пари, а не като стока.

Геровъ: Азъ, г-да, по-напредъ предложихъ, щото всичкитѣ операции на банката да ставатъ въ злато, но отъ обясненията на г-на М-ра Начовича се разбира, че банката щѣла да прави и сарафлжкѣ. При всичко това, азъ мисля, че за сарафлжкѣ не трѣбватъ 12 милиона лева. Тогава, азъ мисля, че по-добъръ е, операциитѣ да ставатъ съ 10 милиона лева злато и 2 милиона сребро.

Колкото за това, което каза г-нъ Аневъ за моето предложение, азъ ще му отговоря, когато дойде врѣме да се разисква моето предложение. А сега не желая да се губи врѣме.

Д-ръ Цачевъ: Отъ обясненията, които г-нъ М-ръ на Правосъдието ни даде, азъ разбирамъ, че тозъ въпросъ може да се рѣши само по слѣдующия начинъ. Банкнотитѣ, които ще издава банката, да бѣджтъ отъ стойностъ въ сребро и да се исплащатъ въ сребро; защото, щомъ приемемъ да се исплащатъ и въ сребро и въ злато, то ще изгубимъ смѣтката на ажиото. Заради това, азъ приемамъ да се исплащатъ банкнотитѣ или само въ злато, или само въ сребро, и на основание на това, въ втората алинея на 48 чл. трѣба да се каже: «Ще има петъ категории банкноти отъ 20, 50, 100, 500 и 1000 лева сребърни», или ако се неприеме това, тогава да се исплащатъ банкнотитѣ само въ злато.

М-ръ Грековъ: Азъ мисля, че това което каза г-нъ Цачевъ, никакъ неизлиза отъ обясненията, които дадохъ азъ, и ще кажъ защо. Г-да! най-сетнѣ, тукъ отъ банката ще зависи — ако тя бѣде силна, разумѣва се, и въ София една банка съ 12 мил. лева капиталъ, ще бѣде силна — да промѣнява ажиото на среброто и златото; който живѣе въ София знае, че единъ мѣсець правителството като плати на чиновницитѣ злато, среброто се дига, а другия мѣсець, като имъ плати сребро, златото се дига. Най-сетнѣ банката, стига само за два деня да извади 100,000 лева въ злато, изведнѣжъ ще падне ажиото на среброто поне тукъ въ София. И тогава банката ще плаща много добъръ банкнотитѣ на онѣзи, които ги принасятъ, и тѣ ще приематъ сребро намѣсто

злато, и ажиото ще бѣде $\frac{1}{2}$ ‰ или никакво. Защото, за София повтарямъ пакъ, правителството извади ли да плати злато, ажиото на среброто пада, т. е. дига се цѣната на среброто и то добива цѣна; плати ли сребро, златото се оттеглява, захваща да се търси и ажиото между златото и среброто се дига. Това може всеѣки да забѣлѣжи. Слѣдователно, на банката ще бѣде много лѣсно да прави ажиото, както тя иска. Заради тава нѣма нужда да се казва, че банкнотитѣ ще бѣдѣтъ въ сребро. Защо да се казва това нѣщо? Просто да се каже 100 лева. Днесъ въ казначействата прави ли се разлика между златото и среброто? (Гласове: Не!)

Банката понеже ще прави търговия така, ще да има записани задължения, които ще приеме въ сребро, и онѣзи, за които ще трѣбва да се плаща въ злато, и ще ги исплаща, както е станало задължението. Една банка, ако днесъ има да получи 100 лири въ злато, нѣма да се съгласи да приеме 2270 лева въ сребро. Защото има всеѣки пѣтъ ажио. Но ако е задължение въ сребро, ще се приеме пакъ сребро.

Този въпросъ да се остави съвършено на страна.

Но за банката трѣба да се каже просто и чисто, напр. франкъ, и да се даде право на банката да ги плаща, било въ злато било въ сребро, но безъ да ѝ се налага едното или другото. Банката, ако е голѣмо ажио, ще плати въ сребро, ако е малко ажио, ще плати въ злато. Банката за да има ихтибаръ, има интересъ да плати всеѣки пѣтъ въ злато.

Но кога нѣма злато, трѣбва ли да се докара до една катастрофа? Ето едно нѣщо, кое трѣбва да се размисли. Но азъ съмъ съвършено противенъ на това, което казва г-нъ Цачевъ, и отъ моитѣ обяснения не излиза, че да бѣде обозначено, че банкнотитѣ трѣбва да се плащатъ въ сребро; защото тогава банката никой пѣтъ нѣма да даде злато за тѣхъ.

А щомъ се каже просто 100 франка, ще даде злато, ако има злато; защото интересътъ на банката е да се почитатъ нейнитѣ книги колкото е възможно по-вече.

Д-ръ Цачевъ: Тѣй както г-нъ Грековъ каза, азъ разбирамъ, че една банкнота отъ 20 фр. ще се счита за 20 фр. златни, и банката, ако плаща 20 фр. въ сребро, ще трѣбва да добавя и ажиото (единъ гласъ: Нѣма ажио!). Ако нѣма, тогава, ако банката дава за 20 фр. златни 20 фр. сребърни, то има разлика отъ 60 сантима, и тогава каква честъ ще има банката на банкнотитѣ си? Тя трѣбва да дава 20 фр. и 60 сантима сребърни споредъ днешний курсъ. Този курсъ може да се увеличи утрѣ на 20 фр. и 70 ст., и послѣ на 20 фр. и 80 ст., а може да спадне на 20 фр. и 20 стот. (Грековъ: А другъ пѣтъ нѣма нищо!) По мое мнѣние банката трѣбва или въ сребро или въ злато да плаща, отъ

двѣтъ едно, и стойността на банката трѣбва да бѣде пресмѣтната или въ сребро или въ злато. Ако сѣ пресмѣтнати банкнотитѣ въ злато, тогава банката, ако плаща въ сребро, ще каже, че самото учреждение убива своя кредитъ. За това настоявамъ да се плаща или само въ сребро или само въ злато. Г-нъ М-ръ по напредъ каза, че банката не трѣбва да прави сарафлжкъ, а по-подиръ каза, че може да прави сарафлжкъ. (М-ръ Начевичъ: Кой го каза?).

Председателъ: Азъ моля г-на Цачева да си слѣдва. Ако има нѣкой да възрази, може послѣ да възражава.

Д-ръ Цачевъ: (Продължава) Г-нъ М-ръ мисли, че ако банката прави сарафлжкъ съ своитѣ капитали, то въ дадено врѣме може да се случи, щото не може да има толкосъ злато, колкото предивителитѣ може да искатъ, тогава щѣло да има кризисъ. Но азъ мисля, че нашата банка ще има толкосъ улеснения, щото нѣма да се плаче и отъ конкуренция на чуждитѣ банки; защото тѣзи частни банки, ако си отворятъ тука свои контори, никогa нѣма да иматъ тѣзи улеснения, които има правителственната банка; слѣдователно и въ това отношение не трѣбва да имаме страхъ.

М-ръ Начевичъ: Азъ искахъ само едно нѣщо да добавя, за да се обясни въпросътъ. Г-нъ Цачевъ предполага, че, като се каже на мѣсто думата «злато» «звонка монета», то щѣло да значи, че банката всеѣкога трѣбва да плаща въ сребро. Азъ и по-напредъ казахъ, че глупавъ ще да бѣде онзи директоръ, който ще постѣпва по тоя начинъ; защото тогава непременно ще се съсипе банката. Банката ще плаща злато, защото нейнитѣ банкноти всеѣкога трѣбва да важатъ за злато. Азъ предложихъ да се плаща въ сребро само въ случай на кризисъ. Г-нъ Цачевъ предполага, че ако дойде нѣкой тукъ съ намѣрение да прави мѣжнотии на банката, то правителството ще има срѣдствата да го отблъсне. Азъ мисля, че единъ, който живѣе въ Ромѣния, напр. може по-напредъ отъ тамъ да докара криза въ банката и послѣ да дойде въ София да основава нова банка. Толкосъ искахъ да кажъ за освѣтление на тоя предмѣтъ; сега остава на усмотрѣнието на г-да представителитѣ да рѣшатъ тозъ въпросъ, както намѣрятъ за добръ.

Бобчевъ: Ще да попитамъ г-на Министра Начовича, да ми каже, по какви съображения сѣ се водили г-да членоветѣ на Държавний Съвѣтъ, че сѣ направили тука злато, а не сребро?

М-ръ Начовичъ: Кѣмъ всичко което се говори до сега по тоя въпросъ тука въ Събранието азъ желая да прибавя още туй: че се съвѣтвахъ съ г-на Кеѣ по тоя предмѣтъ и той сподѣля напълно моето мнѣние, и той е съгласенъ, че

трѣбва да се тури въ устава «звонка монета» вмѣсто «злато.» Ако искате авторитетъ, по-добъръ отъ неговия авторитетъ нѣма да намѣрите.

Г. Геровъ: Азъ желая, щото г-нъ Министръ да каже, кога исплащанието на банкнотитѣ ще става въ злато, а настоява послѣ да връща въ сребро, и пенеже него день не се намѣри злато, ще ли да плаща разликата, която има между златото и среброто? Ако каже г-нъ Министръ, че ще плаща тѣзи разлика, която е между златото и среброто, когато нѣма злато него день, тогава съмъ съгласенъ, ако не, тогава настоявамъ щото всичкитѣ операции да ставатъ въ злато.

М-ръ Начовичъ: До колкото разбрахъ, г-нъ Геровъ пита това: Въ случай на кризисъ и ако се позволи на банката да плаща въ сребро, трѣбва ли да плаща разликата между среброто и златото? Банката не може да окапави своитѣ банкноти. Тя познава левъ и плаща въ левове.

Г. Геровъ: Тогазъ ще каже, че да ги продава съ злато а послѣ да се исплащатъ въ сребро банкнотитѣ. Не знай, да ли може да стане това нѣгдѣ. Ако го има въ другитѣ държави, кажете.

Д-ръ Цачевъ: Това, което каза г-нъ Начовичъ, е нѣщо по практично, и по може да се приеме, защото самото учреждение ще удави своя кредитъ, да издаде една банкнота за сто златни лева, а послѣ да я исплати въ сребро, това не е за напредъка на самото учреждение. За туй за да се предпази банката отъ такъвъ кризисъ, азъ би направилъ едно измѣнение и би влѣзналъ съ ново предложение, което да се прибави при членъ вторий на този проектъ:

«Българската народна банка има привилегия да издава банкноти, които ще исплаща въ злато. Въ случай на нѣмание злато ще исплаща въ сребро, като добави разликата, която съществува по между златото и среброто». Само по този начинъ може да се приеме.

М-ръ Начовичъ: Когато единъ търговецъ иде въ банката и поиска да му се платятъ банкнотитѣ въ злато, а пакъ банката се намѣри въ тѣсно и не може да му исплати по желанието, тя може да влѣзе съ него въ пазарлъкъ и може да му плати ажио. Но туй не може да се тури въ устава. Нѣма съмнѣние, че директора за да не даде причина да се телеграфира по свѣта, че Българската народна банка е спрѣла да плаща банкнотитѣ си, ще направи всички възможни жертви. Но да се тури това въ устава, то ще каже да узаконимъ дискредитацията на банката още отъ сега и да ѝ убиемъ кредита прѣди да се тя основе.

Д-ръ Цачевъ: Отъ обясненията, които г-нъ Министръ даде по-напредъ, пакъ настоявамъ, че това не може да се приеме. Едно учреждение издава за 100 франка банкноти и да се каже, че Народната банка исплаща банкнотитѣ съ същата стойностъ както съ сребро тѣй и съ злато, това е не възможно, или когато струва 100 лева, ще даде 100 лева и ще даде разликата, която съществува между златото и среброто.

(Гласове: Изчерпано е!).

Председателъ: Счита ли Нар. Събрание, че е доста овѣтлено върху този предмѣтъ? Какъ желас да се приеме този членъ? Да ли както е въ устава съ прибавката на г-на Министра Начовича: «Кои то ще исплащатъ въ злато» да се каже: «въ звонкова монета.» Азъ турямъ подъ гласоподавание 2-ий членъ както стои въ законопроекта, и подиръ ще се тури предложението на г-на М-ра Начовича т. е. члена ще се гласува безъ думата «въ злато,» и ако Нар. Събрание отхвърли предложението, което прави г-нъ Начовичъ, тогасъ ще си остане думата «въ злато.»

Герровъ: Тука, членътъ трѣбва да се вотира, както е въ устава, съ думата «злато.»

Председателъ: Ще се вотира безъ думата «злато». Ако ще се положи въпросъ подъ гласоподавание, да ли се приема членътъ както стои въ законопроекта, тогава ако Нар. Събрание го приема, ще каже, че предложението на М-ра Начовича пада? (Гласове: Да!)

Който не приема вторий членъ както е въ устава, да си дигне ръката. (Меншество.) Значи, че болшинството приема члена, както е въ устава. (Гласове: да!)

Докладчикъ Аневъ. (чете):

Чл. 3.

Банката ще да трае 30 години отъ деньтъ на съставянето ѝ.

Подиръ свършването на този срокъ Българската народна банка може да продължи съществуването си по рѣшение на общото събрание на акционеритѣ и съ силата на единъ законъ.

Д-ръ Цачевъ: Имамъ една прибавка за вторий членъ (чете.) Но въ случай на нѣмание злато, банкнотитѣ може да се исплащатъ въ звонкова монета, като се заплати разликата между среброто и златото.

М-ръ Грековъ: Разумѣва се, да се плаща въ сребро съ разлика, то значи да се плаща въ злато.

Герровъ: Азъ ще кажъ на г-на Цачева, че когато се приема членътъ както е, мисля, че тогава само по себе си се раз-

бира, че търговците ще се споразумѣятъ съ банката и каквато разлика има между златото и среброто, ще имъ се заплати. (Гласове: Изчерпано е!).

Председателъ: Г-да! Д-ръ Цачевъ иска неговото предложение да се тури подъ гласоподавание.

Д-ръ Цачевъ: Г-да представители! Азъ мисля, че има едно нѣщо, което ние не разбираме. (Председателъ: Моля ви!) Азъ поне не го разбирамъ. Азъ ще го обясня, какво нѣщо е. Ако не го обясня точно, добръ, вие сте господари сами на себе си и може да го отхвърлитъ, тогава и азъ ще отхвърля отъ себе си отговорността. Г-нъ М-ръ Начовичъ говори 2 или 3 пжти въ засѣданието и иска да предпази като патриотъ Българинъ народната банка, за която днесъ правимъ уставъ, отъ една криза; отъ друга страна, дохождаме да казваме, че моето предложение нѣмало тука мѣстото си.

Г-да! може единъ търговецъ, който е въ Влашко, въ Виена или Лондонъ да купи банкноти отъ Българската народна банка и изведнжъ ще дойде и ще каже: Г-не Директоре! имамъ за петъ милиона ваши банкноти, платете ми ги въ злато. Банката нѣма злато и ето криза. До колкото можехъ да узная отъ думитъ на г-на Министра, мисля, че това искаше да каже г-нъ Министръ.

Но, г-да, прибавката, която искамъ да се тури на този членъ, дава възможностъ на директора на банката да каже: «Имаме 15 милиона франка сребърни, нъ днесъ нѣмаме злато. Тука среброто има едно ажио по 3 или 4. На ви $4\frac{1}{2}$. Вашия курсъ е 4 разлика, азъ ви давамъ $4\frac{1}{2}$ за това, защото неможехъ да намѣря злато. Прибавката на този членъ, запазва банката отъ тази криза; а защо казваме, че е излишенъ? (Шумъ.)

Ночовичъ: И тогазъ Минчо Цачевъ дохожда на същото, което предложихъ азъ, или да се каже текуща монета, или да се прибави долу онова, което желае г-нъ Цачевъ. Все е същото.

Д-ръ Цачевъ: Има голѣма разлика. Говорихме единъ пжтъ, два пжти и Нар. Събрание се освѣтли върху този въпросъ. Г-нъ Начовичъ казва, безъ разлика да се плаща въ сребро; именно за това искамъ да се прибави, за да се даде възможностъ на директора, когато има сребро, да плаща съ разлика, да може, когато нѣма злато, а има сребро, да плаща съ разлика въ сребро, за да може да запази честта на банката въ такъвъ злощастенъ моментъ, т. е. да жертвува и 20 сант. повече, за да нѣма право търговеца да откаже, и да не ги приеме.

Аневъ: Съглашение става по между банката и търговците външни, ако е, както каза г-нъ Цачевъ, напр., дохожда единъ, който е купилъ отъ Българската банка банкноти за петъ милиона лева и на мѣсто да му се плати въ злато, то банката, безъ да стане такъва прибавка, ще каже, че ако искате напр. 100,000 фр. $4\frac{1}{2}$ ‰ ажио, заповѣдайте, земете сребро. Това е естествено нѣщо и значи, че пакъ се плаща въ злато.

Д-ръ Цачевъ: Не; този чловѣкъ, който не ще сребро и купи за два милиона лева банкноти и нарочно иска да му се плати въ злато, а банката има четири милиона франка сребро, ако се тури прибавката, тогава този г-нъ, не ще да се откаже, нъ, ако нѣма прибавката, ще каже че вие сте задължени да ми платите въ злато.

Докл. Аневъ: Г-нъ Д-ръ Цачевъ като не може да схване въпроса, то ние не сме длъжни да стоимъ, до когато той го разбере. За това предлагамъ да се тури на гласоподавание.

Д-ръ Цачевъ: Събранието не е състоятелно, защото има само 28 души.

Председателъ: Ми се струва, че има много депутати, които до сега сж вънъ.

М-ръ Грековъ: Види се, че имъ омръзнало да смущатъ, та за това сж излѣзли на вънъ.

Председателъ: Моля г-да квесторитъ да ги повикатъ вжтрѣ.

Шивачозъ: Щомъ има половината депутати на лице Събранието е нѣлно и може да се продължава. Има 28 души и това е повече отъ половината. А онѣзи които сж вънъ, Събранието не е длъжно да ги вика. Ако обичатъ, нека дойдатъ да слушатъ.

Манафовъ: Нищо не можахъ да заключъ отъ обясненията на Д-ра Цачева. Той каза, че ако дохожда единъ търговецъ, които има за два милиона лева банкноти и иска да му се платятъ въ злато, директорътъ на банката да има право, да му каже, че нѣма злато, но ще ви се заплати съ проценти въ сребро. Добръ. Да се положи такъвъ единъ членъ; но ако ще иска търговеца 50 ‰ ажио, тогава какво ще стане? По тжзи причина — излишна е добавката, която настоява г-нъ Д-ръ Цачевъ да се прибави.

Д-ръ Цачевъ: Едно предложение, изказано отъ единъ представителъ, не може единъ представителъ да го отблъсне. Тукъ го отблъсква вишегласието. Настоявамъ да се даде на вишегласие тога предложение, и ако Нар. Събрание го отхвърли, — добръ; но единъ или двама представители не

могатъ да ми откажатъ да се произнесж. И това ще бжде въ родѣ на единъ натискъ.

Председателъ: Счита ли Нар. Събрание, че е осветлено достатъчно върху този въпросъ? (Гласове: Счита!) Защото има трима души, които желаятъ да говорятъ; ако Нар. Събрание желае да слуша още, тогава да дамъ дума на всичкитѣ. (Гласове: Исчерпано е!) Счита ли Нар. Събрание че е осветлено? (Счита!) Тогава ще туря въпроса подъ гласоподаване. Азъ не искамъ да кажътъ, че на тогозъ давамъ дума, а на оногозъ не. (Гласове: Исчерпано е!) Който мисли, че е достатъчно разискванието, което е станало по този въпросъ, и не трѣбва да се говори вече върху предложението на г-на Д-ра Цачева, да си дигне ржката. (Меншество дига.) Ще каже, че трѣбва да се говори.

Шивачовъ: Азъ искамъ да кажж, че ако г-нъ Цачевъ желаше да се тури подъ гласуване неговото предложение, той трѣбваше да го предложи тогава, когато се прие предложението на комисията и се отхвърли това на г-на Начовича.

Докладчикъ Аневъ: Предложението на г-на Д-ра Цачева е излишно, защото по-напредъ члена спорѣдъ проекта и комисията се тури на гласоподаване и се прие. Следователно, не разбирамъ какъ г-нъ Цачевъ настоява на своето предложение, когато просто само по себе си пада. Тукъ съ това губимъ врѣме и нищо по-вече.

Лазаръ Дуковъ: Съгласенъ съмъ съ г-на Анева. Едно предложение на комисията се прие и тъй Нар. Събрание се произнесе въ полза на комисията, както е въ законопроекта. И каква нужда има г-нъ Д-ръ Цачевъ да иска да се туря прибавка, когато Нар. Събрание се произнесе, че приема онова, което предлага комисията? Освѣнъ това, г. Цачевъ не си изгубва правото, но той може да направи предложение, когато прочетемъ изцѣло този законопроектъ на банката, и може да го подпише отъ $\frac{1}{4}$ отъ представителитѣ и да го внесе въ Нар. Събрание. Той това право го има; но за сега го моля да си държи прибавката и да не ни занимава, защото г-да квесторитѣ хванаха да ни търсятъ вънъ. Нѣщо веднжжъ прието, да се не повърщаме на него. (Гласове: Съгласно.)

Д-ръ Цачевъ: Менѣ ми е крайно жалъ, че г-нъ Докладчикъ и двамата предговоривши смѣсиха въпроса. Представителитѣ иматъ право да допълняватъ. Тукъ се вотира члена както е; по прѣди да се вотира имаше едно предложение за прибавление на този членъ. Азъ казахъ това още като се разискваше члена. Ако да бѣхъ го направилъ слѣдъ като се вотира члена, тогава г-да предговорившитѣ имаха

право; но моето право е неоспоримо. Нар. Събрание може да го отблъсне; но азъ настоявамъ, да се тури подъ вишегласие. Нека Нар. Събрание го отхвърли.

Председателъ: Моля г-на Д-ра Цачева да прочете предложението си.

Д-ръ Цачевъ (чете): «Но въ случай на нѣманне злато, банкнотитѣ може да се исплащатъ въ звонка монета, като се заплати разликата между среброто и златото».

Председателъ: Който не приема предложението на г-на Д-ра Цачева, да си дигне ржката. (Вишегласие.) Така щото предложението на г-на Д-ра Цачева пада. Моля г-на докладчика да продължава чл. 3-й.

Докладчикъ Аневъ: Азъ четохъ 3-й членъ.

Председателъ: Четете го още веднжжъ.

Докладчикъ Аневъ (чете членъ 3-й. Виджъ по-горѣ).

Председателъ: Има ли нѣкой да направи бѣлѣжка върху прочетения членъ? (Нѣма.) Приема ли Нар. Събрание 3-й членъ както е въ проекта? (Приема.) Който го не приема да си дигне ржката. (Никой.) Значи приетъ е.

Докладчикъ Аневъ (чете): Глава втора.

Председателъ: Моля г-на докладчика да чете алинея по алинея.

Докладчикъ Аневъ (чете):

ГЛАВА II.

Основенъ капиталъ.

Чл. 4.

Основниятъ капиталъ на дружеството е 12,000.000 лева въ злато раздѣленъ на 40,000 акции по 300 лева едната. (Приема се).

Една третя частъ отъ тия акции ще се купи отъ Държавното съкровище, а останалитѣ двѣ части ще се отстъпятъ на частни лица чрезъ публична подписка. (Приема се).

Съ купуването на акции веѣки купувачъ се обявява съгласенъ да се подчинява на настоящий уставъ. (Приема се).

Чл. 5.

Капитала на банката ще се събере съ издаване акции на три пѣти.

Първото издаване ще бжде отъ 6,000.000 лева (20,000 акции), отъ които 2,000.000 се купуватъ отъ правителството, а за остатъка се открива публична подписка. (Приема се).

Чл. 6.

Ако би при първата подписка да се подпишатъ по-вече отъ 20,000, тогава подпискитѣ за по една акция си оставатъ несмаляеми, а подпискитѣ за по-много акции се сма-

ляватъ съразмѣрно съ количествата имъ докѣ се достигне до предопредѣленный размѣръ на капитала. (Приема се).

Чл. 7.

Второто и третото издаване акции ще стане по рѣшение на общото събрание на акционеритѣ, направено по предложението на управителния съвѣтъ на банката, одобрено отъ Министра на Финанситѣ. (Приема се).

Чл. 8.

При всѣко издаване до допълнение на основния капиталъ държавното съкровище ще подписва и внася една третина отъ капитала на изданието.

Другитѣ акции се издаватъ на публична поднеска, при която се дава предпочтение на носителитѣ на издаденитѣ по напрѣдъ акции съразмѣрно съ количеството, което притежаватъ. (Приема се).

Чл. 9.

Акциитѣ биватъ или на име, или на предъявитель. Това зависи отъ желанието на купувачитѣ. И единитѣ и другитѣ носятъ № по редъ и се отръзватъ отъ единъ регистръ съ кочанъ (à souche). Тия биватъ подписвани отъ директора на банката отъ единъ управител и единъ цензоръ. (Приема се).

Чл. 10.

Акциитѣ на правителството биватъ и си оставатъ всѣкога поименни и освѣнъ тѣй неотчуждаеми. Тия се називатъ въ ковчегѣтъ на правителството.

Тия акции даватъ право на правителството да взема участие въ общото събрание, да участва въ печалбитѣ и дружественния имотъ, съ една рѣчь, да упражнява всичкитѣ права, съ които се ползва всѣки акционеринъ. (Приема се).

Чл. 11.

Въ врѣмето на подписката всѣки купувачъ на акции трѣбва да брои за всѣка акция суммата, опредѣлена въ обявлението въ «Държавенъ Вѣстникъ» и получава срѣщу нея една расписка, която не може да бѣде предметъ за търгуване. Купувача на акции се задължава да исплати и остатъка за подписаната акция въ опредѣленитѣ въ обявлението срокове.

Закриванъето на подписката се обявява прѣзъ вѣстникитѣ и особено прѣзъ «Държавенъ Вѣстникъ». (Приема се).

Чл. 12.

Лицата, които първоначално сж се подписали за акции, ако не внесатъ на врѣме нѣкой отъ слѣдующитѣ вносове, тѣ ще плащатъ глоба по 10% отъ слѣдующия вносъ, и ако заплащанieto не стане въ продължение на 2 мѣсеца слѣдъ срока обявенъ въ «Държ. Вѣстникъ», расписката на неисплатената акция се обявява за унищожена и се замѣнява съ друга отъ сѣщия №, а самата акция се продава изново.

Купувачѣтъ на новата акция плаща, освѣнъ продажната цѣна още и искания вносъ. Отъ суммата, която е броилъ

първоначалний купувачъ, се спадатъ разноскитѣ, глобитѣ, лихвитѣ и другитѣ възможни загуби, причинени отъ закриванъето, а остатъка се оставя на разположение на първия купувачъ въ расстояние на три години безъ лихва.

Слѣдъ истичанието на този срокъ остатъкѣтъ остава притежание на банката. (Приема се).

Чл. 13.

Когато акционеритѣ исплатятъ цѣлата сумма на акциитѣ срѣщу врѣменнитѣ расписки имъ се даватъ дѣйствителнитѣ акции на име или на предъявитель. Тѣ могатъ да се преобрѣщатъ отъ единъ видъ въ други по желанието на притежателитѣ имъ, за което преобрѣщанъе се плаща за всѣка акция по единъ левъ. (Приема се).

Чл. 14.

Притежанието на една акция на име не може да стане, освѣнъ чрезъ внасянъето ѝ въ регистритѣ на банката.

Тѣзи регистри сж въ два екземпляра и се държатъ въ сѣдалището на банката.

Записанный притежателъ получава едно свидѣтелство, което обаче не съставя една предавана титла само чрезъ едно просто предаване. (Приема се).

Чл. 15.

Отстъпката на акциитѣ на име става чрезъ едно писмено заявление за предаване, записано въ регистритѣ, датирано и подписано отъ отстъпника и приемателя, или же отъ тѣхнитѣ пълномощници, снабдени съ надлѣжното пълномощие.

Това заявление се приподписва отъ единъ управител или отъ единъ чиновникъ на банката, опредѣленъ нарочно за това. Ако би срещу преустрѣжванъето на поименна акция да се е предявило предъ банката съпротивление, преустрѣжванъето не може да се извърши. (Приема се).

Чл. 16.

Отстъпванъето на предъявительна акция става само съ предаванъето на самата акция. (Приема се).

Чл. 17.

Всѣки акционеринъ има право на една съразмѣрна частъ отъ имотѣтъ на дружеството. Обаче прѣзъ цѣлото трайше на дружеството, акционерина нѣма право да иска принадлежащата се нему частъ отъ този имотъ. Той има право да иска само онай частъ отъ печалбитѣ, която по устава на дружеството се назначава за раздѣляне мѣжду акционеритѣ. (Приема се).

Чл. 18.

Забранено е да се опредѣля отъ напрѣдъ количеството на дѣловетѣ (дивидентитѣ) върху акциитѣ било отъ първото било отъ второто издание. Ще се дѣлятъ само печалбитѣ, които ще се покажатъ слѣдъ склочванъето на годишната равномѣтка и то слѣдъ като се извадятъ за напрѣдъ всичкитѣ тегоби и разноски, каквито лѣжатъ на дружеството.

Също така е забранено да се иска дивидентъ прѣди пълнението на дружествения капиталъ, когато този капиталъ се е намърбилъ вследствие на загуби. (Приема се).

Чл. 19.

Веднѣжъ раздаденъ по законенъ начинъ дивидентъ въ никой случай не се повръща (Приема се).

Чл. 20.

Акцията е недѣлима за банката, която не признава за притежател освѣнъ предавателя. (Приема се).

Чл. 21.

Наслѣдниците и заимодавците на акционерите не могатъ да изискватъ налагане заповѣтъ на имуществата и цѣнно-ститѣ на дружеството, ни да изискватъ дължежъ или продаване на тѣзи имущества, ни да се мѣсятъ въ дѣлата на дружеството.

Тѣ могатъ за упражненіе на тѣхните права да се отнасятъ къмъ инвентарите на дружеството и протоколите на общото събрание. (Приема се).

Чл. 22.

Акционерите не отговарятъ за дълговете на дружеството, освѣнъ въ размѣра на стойността на акциите. (Приема се).

ГЛАВА III.

Запазенъ капиталъ.

Чл. 23.

Отъ годишните печалби, като се извадятъ най напредъ 6%, като лихва за акционерите върху внесенъ имъ капиталъ, отъ остатъка ще се задръжатъ за запазенъ капиталъ 20%. (Приема се).

Чл. 24.

Запазенъ капиталъ, има слѣдующите назначения:

а) да допълни загубите за да се държи дружествения капиталъ въ неговия първоначаленъ размѣръ;

б) да допълни въ случай на нужда количеството на печалбите, за да се обезпечи на акционерите една лихва отъ 6% върху внесенъ имъ капиталъ.

Запазенъ капиталъ ще се държи въ най здрави държавни цѣнни фондове.

Лихвите отъ запазенъ капиталъ се прибавятъ къмъ този капиталъ и се показватъ отдѣлно между годишните сметки на банката. (Приема се).

Чл. 25.

Туй задръжане (чл. 23) на една частъ отъ печалбите за образуване запазенъ капиталъ ще престане, щомъ този капиталъ достигне до размѣръ на една третя частъ отъ основния капиталъ. (Приема се).

Чл. 26.

Подиръ истичанието на 30-тѣхъ години, запазенъ капиталъ, както и всичките имущества на банката ще се раздѣлятъ между акционерите съразмѣрно съ акциите на всекиго. (Приема се).

Докл. Аневъ: Моля за 10 минути отиди.

Председателъ: Давамъ на 10 минути почивка, но моля г-да представителите, когато става заседание, да се неотда-лечатъ, защото едни излизатъ а други стоятъ, тогава не разбирамъ; защото длъжността на всички е една, не струва едни да сѣдятъ тукъ, а другите вънъ. Когато е длъжностъ и работа, всички да сме тукъ да работимъ, а когато е за почивка, тогавъ всички да почиваме. Едни да почиватъ други да работятъ, не е справедливо.

(Послѣ расписуе.)

Докл. Аневъ (чете):

ГЛАВА IV.

Операции на банката.

Чл. 27.

Банката се занимава съ слѣдующите операции;

а) По дѣлата на държавата.

1. Да издава държавни доходни книги, като ренти и облигации за една съгласна между правителството и банката комисиона.

2. Ако правителството ѝ възложи, банката е длъжна да приема и съхранява въ касата си, а такожде и въ касите на своите клонове, безъ възнаграждение сумми, които се внасятъ отъ всичките источники на доходите на държавата.

3. Да заплаща също тъй безплатно всичките парични искания по заповѣдъ на правителството до пълното исчерпване на внесените държавни сумми.

4. Да скотира боновете на държавното съкровище или да прави заемъ за държавата срѣщу тѣзи бонове за извѣстно възнаграждение до исчерпване на една пета частъ отъ капитала на банката.

5. Да служи за хранилище на разни задози, дадени отъ правителството безъ ущърбъ на правото на държавата да си създаде за тая цѣль особена каса.

6. Банката се задължава да приема ежеднебитѣ и другите обязательни парични влогове и да плаща за тѣхъ една лихва отъ 3% на годината.

Когато влоговете не сж въ пари, но въ други цѣнности и фондове, банката не плаща никаква лихва, а напротивъ зема по 2½ на 100 право за хранение на годината.

б) По банкерските дѣла.

1. Да скотира и да купува полици и записи по заповѣдъ, както и други цѣнни книги, които иматъ здрава стойностъ.

2) Да приема на хранение ерѣщу една коммисиона отъ $2\frac{1}{2}\%$ и подѣ расписки, която не може да се предава другиму съ жирисване въсѣкакви цѣнни книги и драгоценни метали.

3) Да препраща сумми и да купува или продава въ брой и за смѣтка на трети лица разни цѣнни книги ерѣщу коммисиона.

4) Да прави търговия съ златни или сребърни метали.

5) Да приема на текуща смѣтка и съ опредѣленна лихва сумми, които би могли да ѝ се внесѣтъ.

6) Да приема пари съ лихва на дълги срокове и да плаща въ годината лихва на притѣжателитѣ споредъ опредѣленieto на управителний съвѣтъ.

7) Да открива съ разрѣшението на Министра на Финанситѣ подписа за заеми въ полза на държавата или на частни компании съ непрѣменно условие, че подписката ще става въсѣкога не за смѣтка на банката, а за смѣтка на трети лица.

8) Да дава на заемъ и за текуща смѣтка пари подѣ залогъ на държавни цѣнни книги и на стоки подѣ условия, които отъ врѣме на врѣме опредѣля управителний съвѣтъ на банката и одобрява Министра на Финанситѣ. (Приема се.)

Чл. 28.

За да олѣсни обръщанията си, банката може да издава, на мѣсто пари, мандати и чекове.

За тѣхъ ще се държи въ банката особена смѣтка. (Приема се.)

ГЛАВА V.

Поземеленъ кредитъ.

Чл. 29.

Съ цѣль да се удовлетвори приврѣменно една нужда, призната отъ общото мнѣние и до като се състави специално учрѣждение, банката се упълномощава да посвети най много четвъртата частъ отъ основния ѝ капиталъ за операции на ипотечни заеми, като учреди едно отдѣление за поземеленъ кредитъ.

Една притурка къмъ този законъ опредѣля подробноститѣ за операции на туй опредѣление за поземеленъ кредитъ. (Приема се.)

ГЛАВА VI.

Запрѣтени операции.

Чл. 30.

Банката по никакъвъ начинъ не може да върши работи, които се неподвиждатъ въ настоящий уставъ. (Приема се.)

Чл. 31.

Банката не може да дава въ заемъ пари ерѣщу индустриални акции, нито ерѣщу своитѣ собствени. Тя не може такожже да откупува своитѣ акции. Сжщо тя не може да зема никакво участие на право или косвенно въ индустриални или търговски предприятия. (Приема се.)

Чл. 32.

На банката сж особено забранени операциятѣ на игри и посрѣдничество (меситство) по борситѣ. (Приема се.)

Чл. 33.

Банката не може да приобрѣтава въ собственностъ други недвижими имоти, освѣнъ необходимитѣ за нея и за отдѣления ѝ помѣщения. (Приема се.)

ГЛАВА VII.

Условия за сконто.

Чл. 34.

На банката е забранено да сконтира икономически полица, ерѣщъ онѣзи които нѣматъ за основа търговска операция или дѣйствителна стойностъ. (Приема се.)

Чл. 35.

Ще се сконтиратъ само записи на заповѣдь, които сж облѣпени съ нуждитѣ гербови марки, иматъ дѣйствителна стойностъ и носятъ три здрави подписа, и на които срока истича не по кжено отъ 91 день слѣдъ сконтирванието. (Приема се.)

Чл. 36.

Записи съ два подписа ще се сконтиратъ само тогава, когато броезната ерѣщу такъвъ записъ сума се гарантира и съ нѣкакъвъ залогъ. (Приема се.)

Чл. 37.

Никакво предпочтение не се прави на акционеритѣ на банката. (Приема се.)

Чл. 38.

Записи на испаднали лица съ невѣзстановена чрѣзъ сждилицето честъ, не можѣтъ никога да бждѣтъ сконтирани. Забѣлѣжка. За да се знаятъ такъвизи лица, банката ще държи единъ списѣкъ, въ който ще се записватъ всичкитѣ испадвания и банкрутства.

Този списѣкъ ще съдържа името на испадналия търговецъ или банкеринъ, датата на испадванието и врѣмето, когато се е възстановила честъта му, ако таквози възстановление е станало. (Приема се.)

Чл. 39.

Размѣрътъ на сконтото за София и за другитѣ клонове на банката, а така и суммата на правителственнитѣ бонове, които трѣбва да приеме банката за сконтиране, ще се опредѣля въсѣка седмица отъ управителний съвѣтъ. — Обаче въ важни и спѣшни случаи, управителний съвѣтъ има право да измѣни въ течението на седмицата своитѣ рѣшения върху подобни въпроси.

Рѣшенията на управителния съвѣтъ относително размѣра на сконтото и количеството на правителственнитѣ бонове, които можѣтъ да се приематъ съ сконто, се съобщаватъ на М-ра на Финанситѣ и се публикуватъ въ «Държавний Вѣстникъ». (Приема се.)

ГЛАВА VIII.

Заемъ.

Чл. 40.

Заеми ерѣщу стоки се даватъ за кжси срокове и то съ слѣдующитѣ условия:

а) стокитѣ да не подлѣжатъ на бърза развала и да се намиратъ подъ надзора на банката;

б) заемитѣ да не надминуватъ двѣ трети отъ стойността на стоката;

в) стоката да е застрахована за сума, която да надминува най малко $\frac{1}{10}$ частъ отъ количеството на заема и за единъ срокъ, който да истича поне единъ мѣсець слѣдъ истичанъето срока на заема;

г) застрахователнитѣ квитанции да се вложатъ въ банката;

д) помѣщенията, въ които се намѣрватъ застрахованитѣ стоки да бѣдѣтъ безопасни и одобрени отъ банката;

е) наема за тия помѣщения да е заплаченъ поне за единъ мѣсець повече отъ срока за исплащанъето на заема. (Приема се).

Чл. 41.

Когато банката дава пари на заемъ подъ залогъ на цѣнни книги, то тѣзи книги се предаватъ на банката придружени съ единъ актъ, подписанъ отъ заемоприемателя, въ който той обявява, че ако не плати дълга си на срока, то слѣдъ едно извѣстие въ вѣщата му и чаканъе до петъ дни отъ деня на извѣстието, банката има право да продаде безъ всѣка друга формалностъ и намѣса на правосъдието заложенитѣ цѣнни книги, ако ще би било и по именни и да задържи отъ получената стойностъ онова количество, което покрива дължимата ней сума.

Забѣлѣжка: Съ такъвъ сѣщо актъ се придружава и молбата за заемъ подъ залогъ на стоки. (Приема се).

Чл. 42.

Заемоприемателътъ се задължава писмено, че ще допълни залога си въ банката, ако заложенитѣ цѣнни книги спаднатъ по 20% и повече.

Ако заемоприемателътъ не допълни залога си съ други цѣности до осемъ дни слѣдъ извѣстието, проведено въ домътъ му, банката има право да продаде заложенитѣ му цѣнни книги и да си обезпечивзанъето. Ако заложенитѣ цѣности не покриятъ заема тогава банката налага запоръ върху другитѣ движими и недвижими имущества на длъжника по закона. (Приема се).

Чл. 43.

Банката ще има неуспорима привилегия върху цѣннитѣ книги, както и върху стокитѣ, които ѝ сѣ заложи. Запоръ върху заложенитѣ въ банката стойности може да стане само за излишѣка, който надминава количеството, дължимо на банката. (Приема се).

Чл. 44.

Количеството на суммитѣ и размѣрътъ на лихвитѣ за заемитѣ, които ще се правятъ срѣщу залози отъ държавни фондове и други цѣнности, гарантирани отъ нѣкоя държава, ще се опредѣлятъ всѣка седмица.

Тия заеми не ще можѣтъ да се правятъ, освѣнъ на лица състоятелни и за срокъ най много до четири мѣсеца.

Този срокъ не може да се продължи освѣнъ за време равно на първото и то само порѣшение на управителния съвѣтъ.

Управителния съвѣтъ опредѣля тоже кои държавни фондове и други цѣнности се приематъ за залогъ отъ банката и кои не се приематъ.

Държавнитѣ фондове и други цѣнности, гарантирани отъ нѣкое правителство, ще се приематъ, като залози за $\frac{3}{4}$ части отъ тѣхната стойностъ по дневния курсъ (Приема се).

ГЛАВА IX.

Банкноти.

Чл. 45.

На банката се дава привилегия да може да издава банкноти, които ще се заплащатъ на предъявителя и ще се приематъ за исплащанъе, като чиста монета въ ковчежничествата на държавата и въ венчнитѣ правителствени учреждения. (Приема се).

Чл. 46.

Банката е длъжна да пази постоянно въ кассата си металическа монета въ едно количество, равно на третия частъ отъ стойността на издаденитѣ банкноти.

Обаче банката не може въ никой случай да издава банкноти повече отъ стойността на предметитѣ и цѣноститѣ, които тя притежава и които лесно можѣтъ да се обръщатъ на пари. (Приема се).

Чл. 47.

Формата на банкнотитѣ, врѣмето и начина на издаванетоъ ще се опредѣлятъ по съвѣщанъе на управителния съвѣтъ съ Министра на Финанситѣ, като се има предъ видъ готовата и спасената въ кассата на банката металическа монета; размѣра на цѣлния капиталъ на банката въ врѣмето когато става издаванъето, стойността на предишнитѣ издания и количеството опредѣлено отъ общото събрание. (Приема се).

Чл. 48.

Количеството на всѣка категория ще се опредѣли отъ управителния съвѣтъ съ съгласието на Министра на Финанситѣ върху слѣдующитѣ основи:

Ще има петъ категории банкноти: отъ 20, 50, 100, 500 и 1000 лева. (Приема се).

Чл. 49.

Банкнотитѣ ще се заплащатъ веднага по предъявление въ злато, както въ съдилището на банката, тѣй и въ клоноветѣ ѝ.

Но ако на нѣкой отъ тѣзи клонове се представи за веднажъ да размѣни банкноти за стойностъ по-голяма отъ 100,000 лева, въ такъвъ случай исплащанъето на тѣзи банкноти може да се отложи до седемъ дни най-много. (Приема се).

Чл. 50.

Виновнитѣ въ издаване калпави банкноти или преправяне на истинскитѣ, както и тѣхнитѣ съучастници, подвъргатъ се на сжщитѣ наказания, както виновнитѣ за направа на калпави монети. (Приема се).

ГЛАВА X.

Равносмѣтка и дѣла на печалбитѣ и дивидендитѣ.

Чл. 51.

На 30 юний и на 31 декемврий всѣка година управителний съвѣтъ сключва равносмѣтка на банката. До десетъ дни подиръ това, шестмѣсечна равносмѣтка се подлага на разгледване въ съвѣта на цензоритѣ, които, като я разгледатъ въ продължение на други десетъ дни, одобряватъ я за обнародване. (Приема се.)

Чл. 52.

Само одобрението на годишната равносмѣтка отъ общото събрание на акционеритѣ освобождава управлението отъ отговорностъ за периода на преминалото упражненіе. (Приема се.)

Чл. 53.

При съставяннето на равносмѣтката трѣбва да се запазватъ слѣдующитѣ правила:

а) цѣннитѣ и лихвоноснитѣ книги, отъ каквото естество и да бѣждатъ, смѣтатъ се най-много по оная цѣна, която тѣ иматъ, когато се прави равносмѣтката. А длъжимитѣ отъ закѣснитѣ длъжници сумми, само по половина отъ цѣлата имъ стойностъ;

б) разноситѣ по управлението на банката и всичкитѣ тегиби, които лѣжатъ на нея, се изваждатъ отъ дохода въ равносмѣтката, както се изважда и сконтото за останжалото врѣме на всичкитѣ полици и записи, които се намиратъ въ кассата на 31 декемврий и на които срока не се е свършилъ. Това скonto се оставя за упражнението на слѣдующата година. (Приема се.)

Чл. 54.

Заедно съ годишната равносмѣтка се обнародва една сравнителна таблица за резултатитѣ на операциитѣ прѣзъ миннитѣ години. (Приема се.)

Чл. 55.

Отъ чистата печалба, която се показва въ равносмѣтката въ края на годината, на носителитѣ на акциитѣ ще се раздаде като първъ дългъ 6% върху внесеный капиталъ съгласно съ членове 24 и 25, а отъ останжалата частъ на печалбитѣ ще се задържатъ 20% за запазенъ капиталъ, ако той не е достигналъ още до размѣра на $\frac{1}{3}$ отъ основный капиталъ.

Остатѣка подиръ това, раздѣленъ на 100 разни части, се распредѣля както слѣдва:

20 части отъ държавата независимо отъ дѣловетѣ и като акционеръ;

5 на директора и на управителитѣ на банката;

3 на цензоритѣ и правителственный коммисаръ;

4 на останжалитѣ служащи въ сѣдалището на банката и въ клоновѣтъ ѝ;

3 на кассата за съставяне фондъ за пенсии на служащитѣ при банката, и за помощъ на тѣхнитѣ семейства, и

65 на акционеритѣ, като (дивидендъ) вторий дѣлъ върху акциитѣ имъ. (Приема се.)

Чл. 56.

Припадающата на акционеритѣ печалба (дивидендъ) ще се заплаща както въ сѣдалището на банката, тъй и въ мѣстата на нейнитѣ клонове слѣдъ рѣшението на общото събрание на акционеритѣ. (Приема се.)

Чл. 57.

Ако би печалбитѣ на банката не достигатъ да се раздаде на акционеритѣ годишна лихва 6%, тогава недостатѣка се допълня отъ запазеный капиталъ (чл. 24 ал. б). (Приема се.)

Чл. 58.

Дѣловетѣ (дивидендитѣ) които не би се потърсили въ продължение на 5 години отъ дѣня, когато се е рѣшило да поченятъ да се исплащатъ, ще оставатъ въ полза на банката. (Приема се.)

Чл. 59.

Управлението на банката ще обнародва всѣка седмица едно кратко изложение за своитѣ операции.

Въ края на всѣки мѣсець то ще испраща въ Министерството на Финанситѣ и ще обнародва таблица за положението на банката.

Равносмѣтката и смѣтката на печалби и загуби за всѣко шестмѣсечіе ще се обнародватъ и въ «Държ. Вѣстникъ». (Приема се.)

Чл. 60.

Общата годишна равносмѣтка, смѣтката по печалби и загуби и рапортитѣ на управителний съвѣтъ и на цензоритѣ върху дѣлата на банката прѣзъ течението на годината ще се обнародватъ въ «Държавенъ Вѣстникъ», поне 10 дена (най-малко) прѣди отварянето на общото събрание.

Всичкитѣ тѣзи документи се обнародватъ освѣнъ това въ особена брошура и се турятъ въ расположеение на акционеритѣ, въ писалищата на банката и на нейнитѣ клонове. (Приема се.)

ГЛАВА XI.

Управлението.

Чл. 61.

Банката се управлява отъ единъ директоръ и трима администратори, на които помагатъ трима цензори.

Администраторитѣ помагатъ на директора въ воденето дѣлата на банката, а го замѣтятъ въ случай на отсѣтствие. (Приема се.)

Чл. 62.

Директорътъ на банката ще е български подданикъ и назначенъ отъ Главата на Държавата на петъ години.

Прѣди да постѣпи на длъжността си, директорътъ трѣбва да докаже, че притежава 70 акции поименни. (Приема се.)

Чл. 63.

Директорът е длъжен да пребивава въ столицата на Княжеството.

Годишната заплата на директора е 12.000 лева, плащани по мѣсечно отъ банката. (Приема се.)

Чл. 64.

Директорътъ свиква управителний съвѣтъ и общото събрание и председателствува въ тѣхъ.

Той привождатъ въ изпълнение тѣхнитъ рѣшения и представя на общото събрание отчетитъ на управителний съвѣтъ.

Той ръководи дѣлата на банката, надзирава да се изпълнява устава, подписва съглашенията, преслѣдва по дѣлата и въ името на банката прѣдъ сѣдилищата и по закона всѣко лице, и представлява банката въ нейнитъ сношения съ трети лица и съ правителството.

Книжата, които сѣ вънъ отъ реда на текущитъ дневни дѣла и които задлъжаватъ банката, се приподписватъ отъ главния секретаръ на банката. (Приема се.)

Чл. 65.

Администраторитъ ще сѣ трима, отъ които единъ ще бѣде назначенъ отъ Главата на Държавата, а двоицата избрани отъ общото събрание.

Директорътъ и администраторитъ не могатъ да занимаватъ никаква служба държавна или обществена, която се плаща, нито да бѣдѣтъ депутати въ Нар. Събрание. Тѣ не могатъ тоже да участвуватъ въ търговски предприятия, или въ правителствени или общински подряди и сгради, нито да зематъ участие въ управлението на друга нѣкоя банка. (Приема се.)

Чл. 66.

Администраторитъ трѣбва да бѣдѣтъ български подданици, обаче правителството заедно съ общото събрание има право да назначи единъ иностранецъ специалистъ, ако се виждатъ това за нужно. (Приема се.)

Чл. 67.

Периода на службата на администраторитъ е двѣ години.

Слѣдъ истечението на този срокъ, тѣ могатъ да бѣдѣтъ отъ ново назначени или избрани за слѣдующий периодъ. (Приема се.)

Чл. 68.

На администраторитъ и на цензоритъ ще се дава годишна плата по опредѣление отъ общото събрание и отъ сръдствата на банката. (Приема се.)

Чл. 69.

Избрания отъ главното събрание, или назначения отъ правителството администраторъ, който замѣства единъ адми-

нистраторъ умрѣлъ или въ отставка, довършава врѣмето на оново, когото замѣства.

Бобчовъ: Тука е казано «главно събрание», а горѣ се казва «общо събрание»; трѣбва да е погрѣшка.

Шивачовъ: Все едно е — «главно» «общо».

Аневъ: Тука е написано «главно»; а «главно» и «общо» е все сѣщото.

Цачевъ: Мисля, че има една разлика между «главно» и «общо» събрание. Подъ име «главно събрание» може да се разбере и едно събрание на управителитъ.

Шивачовъ: Щомъ въ устава не се предвижда особено, «главно» и «общо» все едно е; на български нѣма друго значение.

Аневъ: Комисията е разбирала все едно и сѣщото; а теорията на г-на Цачева може да разбира друго.

Д-ръ Цачевъ: Не съмъ се училъ въ Виена; трѣбва да се учи чловѣкъ въ Виена, че тъй да разбира като г-на Анева.

Председателъ: Оттеглявате ли си предложението г-нъ Бобчевъ?

Бобчевъ: Не го оттеглявамъ, защото «общо» има съвсѣмъ друго значение.

Доклад, Аневъ: Нека г-нъ М-ръ на Финанситъ ни даде обяснение какъ трѣбва да се разбира; комисията го е разбирала все едно.

Председателъ: Настоява ли г-нъ Бобчевъ да се замѣни думата «главно» съ «общо».

Бобчевъ: Настоявамъ; нека се тури на гласоподаване.

Председателъ: Тогава ще тури члена както е приетъ отъ комисията.

Който отъ г-да представителитъ не приема члена така, както е приетъ отъ комисията, да си дигне ръката (Меншество.)

Ще се каже, че е приетъ.

Доклад, Аневъ (чете),

Чл. 70.

Въ случай, че мѣстото на нѣкой администраторъ остане вакантно, въ мѣждурека до общото събрание, управителний съвѣтъ на банката може спорѣдъ нуждитъ и съ упълномощението на Министра на Финанситъ да назначи другъ врѣменно до отварянето на общото събрание.

Чл. 71.

Директорътъ може да опъномощи единъ или повече администратори да подписватъ за него, но само за постоянната

преписка и за джиросванието на собственитѣ ефекти (записи, полици, чекове и проч.) на банката.

Чл. 72.

Цензоритѣ сѣ трима. Единъ отъ тѣхъ се назначава отъ правителството а другитѣ двама се избиратъ отъ общото събрание на акционеритѣ.

Назначението и избирането на цензоритѣ ще става за една година.

Цензоритѣ, на които срокътъ се е свършилъ, могатъ да бѣдѣтъ отново избрани или назначени.

Чл. 73.

Единъ само отъ тримата цензори може да бѣде отъ чужда народностъ, ако правителството и общото събрание намѣри това за нужно.

Чл. 74.

Преди да стѣпятъ въ длъжность администраторитѣ и цензоритѣ трѣбва да докажатъ — първитѣ, че притѣжаватъ по 30 поименни акции — а вторитѣ по 15 акции тоже поименни.

Тѣзи акции, както и акциитѣ на директора, сѣ опредѣлени като гаранция за тѣхнитѣ дѣйствия, тѣ ще се вложатъ въ кассата на банката и ще се повърнатъ слѣдъ окончателното одобрѣние на равномѣтката за периода на тѣхното управление.

Този влогъ въ качество на поръчителство се помѣнува въ регистритѣ на банката.

Чл. 75.

Задълженията на банката не могатъ по никой начинъ да се считатъ за лични задължения на директора, администраторитѣ и цензоритѣ.

Тѣзи лица сѣ отговорни прѣдъ дружеството само за изпълнението на своитѣ обязанности.

Чл. 76.

Главний секретаръ и ковчежника се назначаватъ и отчисляватъ отъ управителний свѣтъ.

Ковчежника трѣбва да даде трима честни и състоятелни поръчители.

Чл. 77.

Членоветѣ на управителний свѣтъ, а тѣй сѣщо и всичкитѣ служащи въ банката сѣ длъжни да пазятъ тайна на частни лица по всичкитѣ тѣхни търговски дѣла и счетово въ банката.

Чл. 78.

Единъ особенъ правилникъ, изработенъ отъ управителний свѣтъ и потвърденъ отъ Министра на Финанситѣ, опредѣлява вътрѣшния редъ и длъжноститѣ на всичкитѣ служащи въ банката.

Предсѣдателъ: Желаетъ ли Нар. Събрание да слѣдва още (Гласове: Желаетъ; други гласове: Не желаетъ.)

Азъ ще туря на гласоподаване:

Който желаетъ да се слѣдва, да си дигне ръката. (Менше-ство.)

Сега има отношения съ разни проекти отъ Министерството на Финанситѣ и други отъ Министерството на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията, които ще се прочетѣтъ и послѣ ще се испратѣтъ въ финансовата коммисия тия отъ Министерството на Финанситѣ за разглеждане. За това, моля почакайте да се прочетѣтъ.

Секретаръ Щърбановъ (чете):

До Господина Предсѣдателя на Народното Събрание.

Съ настоящето имамъ честь да ви явяж, Господине Предсѣдателю, че съ указъ на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза отъ 31 минхлий мѣсець подъ № 922, копия отъ който тукъ прилагамъ, се натоварва Високо Преосвященный Григорий Митрополитъ Доростоло-Червенский и Началника на Политическия Кабинетъ на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО, г-нъ Стоиловъ за комиссари на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза прѣдъ Нар. Събрание при разглежданието правилницитѣ за църковното управление въ Княжеството.

Министръ Д-ръ Вжлковичъ.

За главенъ секретаръ Х. Геннадиевъ.

За началника на отдѣлението Н. Комисиевъ.

УКАЗЪ

№. 922.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България.

По предложенieto на Наштътъ Министръ на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията, представено Намъ съ докладътъ му отъ 31 декемврий 1882 година подъ № 770.

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

I. Съ даванетоъ нуждитѣ обяснения прѣдъ Нар. Събрание при разглежданието правилницитѣ за Църквата въ Княжеството, освѣнъ Министрътъ на Исповѣданията, да се натовари още и Негово Високо-преосвященство Митрополитъ Доростоло-Червенский Гг. Григорий и Началникътъ на Политическия Ни Кабинетъ г-нъ Д-ръ К. Стоиловъ.

II. Испълнението на настоящиятъ указъ възлагаеме на Наштътътъ Министръ на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията.

Издаденъ въ Нашътъ Дворецъ въ София на 31 декемврий 1882 година.

На първообразното съ собственната ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

АЛЕКСАНДРЪ.

(Припод.) Министръ на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията
Д-ръ Г. Вжлковичъ.
За началникъ на отдѣлението Н. Комисевъ.

До Г-на Предсѣдателя на Третото Обикновено Нар. Събрание.

Съгласно съ отношението Ви отъ 31-ий мин. декемврий подъ № 22, честь имамъ заедно съ настоящето си да Ви испратя, Господине Предсѣдателю, преработения отъ мене законъ за черкезскитѣ и татарскитѣ земи, заедно съ преписа отъ указа на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО подъ № 14, като и самото прошение на нѣкои села отъ Кулската околия, приложено при упоменатото Ви отношение, повръщамъ обратно.

Министръ Г. Д. Начовичъ.

Главенъ Секретаръ Д. Поповъ.

Началникъ на отдѣлението Г. П. Шойлековъ.

УКАЗЪ

№ 14.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милость и народна воля.

Князь на България.

По предложението на Нашия Финансовъ Министръ, представено Намъ съ доклада му отъ 8-й януарий 1883 год. № 133,

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

I. Да се внесе на разглеждане въ Нар. Събрание преработения отъ Нашия Министръ на Финанситѣ «законъ за черкезскитѣ и татарскитѣ земи въ Княжеството».

II. Исполнението на настоящий указъ възлагаме на Нашия Министръ на Финанситѣ.

Издаденъ въ Нашия Дворецъ въ София на 10 януарий 1883 година.

На първообразното съ собственната ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

АЛЕКСАНДРЪ.

(Приподписалъ:)

Министръ на Финанситѣ Г. Д. Начовичъ.

Върно:

Началникъ на отдѣлението Г. П. Шайлековъ

До Господина Предсѣдателя на Третото Обикновено Народно Събрание.

Съгласно съ доклада до НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО отъ 10-й текущий януарий подъ №. 190 и указа подъ №. 13, препишъ отъ които при настоящето Ви испровождамъ, честь имамъ да внесъ за разглеждане въ Народното Събрание изработения отъ менъ законъ за лозята и спиртливитѣ питиета и най-покорно да ви моля, г-не Предсѣдателю, да направите зовисящото отъ васъ распоряждане въ това отношение.

Министръ Г. Д. Начовичъ.

Главенъ Секретаръ Д. Поповъ.

Началникъ на отдѣлението С. Караджовъ.

УКАЗЪ

№. 13.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля.

Князь на България.

По предложението на Нашиятъ Министръ на Финанситѣ, представено намъ съ докладжтъ му отъ 10-й януарий подъ № 190.

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

I. Да се внесе за разглеждане въ Нар. Събрание преработения отъ Нашия Министръ на Финанситѣ законопроектъ за лозята и спиртливитѣ питиета.

II. Исполнението на настоящий указъ се възлага на Нашиятъ Министръ на Финанситѣ.

Издаденъ въ Нашия Дворецъ въ София на 10 януарий 1883 година.

На първообразното съ собственната ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

АЛЕКСАНДРЪ.

Приподписалъ Министръ на Финанситѣ Г. Д. Начовичъ.

Началникъ на II. отдѣлението при Министерството на Финанситѣ. С. Караджовъ.

До г-на Предсѣдателя на Народното Събрание

Съгласно съ тукъ приключения въ препишъ Височайший указъ отъ днесъ подъ № 5 имамъ честь да ви испратя съ настоящето за свѣдѣние на уважаемото Нар. Събрание 60 екземпляра отъ корресонденцията на повѣренното ми Министерство по не давно рѣшениитъ въпросъ за сношенията на Княжеското Агенство въ Цариградъ съ В. Порта.

М-ръ Д-ръ Г. Вжлковичъ.

За Главенъ Секретаръ Началникъ на отдѣл. Х. Ганадиевъ.

УКАЗЪ

No. 5.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милостъ и народната воля.

Князь на България.

По предложението на Нашиятъ Министръ на Външнитъ Дѣла и Исповѣданията, представено Намъ съ докладътъ му отъ 7 януарий 1883 година подъ № 57.

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

Ст. I. Да се внесе въ свиканото въ Столицата Ни Нар. Събрание корреспонденцията на Нашето Министерство на Външнитъ Дѣла и Исповѣданията по въпроса за сношени-ята на Нашето Агенство въ Цариградъ съ Високата Порта представена Намъ съ докладътъ отъ 6 януарий т. г. подъ No. 56.

Ст. II. Исполнението на настоящитъ указъ се възлага на Нашиятъ Министръ на Външнитъ Дѣла и Исповѣданията.

Издаденъ въ Нашиятъ Дворецъ въ София на 7 януарий 1883 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

АЛЕКСАНДРЪ.

Приподписалъ: Министръ на Външнитъ Дѣла и Исповѣданията Д-ръ Г. Вълковичъ.

Съ първообразното вѣрно:

За Началникъ на отдѣлението: М. Късоголѣдовъ.

Д-ръ Цачевъ: Азъ мисля, тѣзи два закона да се напечататъ и раздадѣтъ на г-да представителитъ.

М-ръ Начовичъ: Споредъ правилника, законопроектитъ се испращатъ по напредъ на комисията; тя ги преглѣжда и ги напечатва заедно съ доклада. Азъ наистина напечатихъ предварително първитъ проекти, които внесохъ въ Събранието, защото бѣхъ отъ голѣма важностъ. Но туй сега не е нужно; а комисията може да ги разглѣда и напечата заедно съ доклада си и да ги раздаде 2—3 денье преди да се разискватъ въ Народното Събрание, съгласно съ правилника.

Л. Дуковъ: Азъ по други въпросъ щѣхъ да говоря. Ако има нѣкой да говори върху това още, отстъпвамъ му.

Шивачовъ: Мисля, че нѣма да има голѣма загуба, ако се напечататъ тѣзи законопроекти, а ония на комисията осо-

бенно; понеже трѣбва да знаятъ представителитъ, какъ Министерството ги е представило и какъ ги е измѣнила комисията. Тѣй като въпросътъ е финансовъ, да се дадѣтъ на разглѣждане въ финансовата комисия слѣдъ напечатването на законопроекта.

Аневъ: За този проектъ трѣбва да се избере особена комисия; защото финансовата комисия и тѣй е претоварена много, щото не може да успѣе.

Марко Велювъ: Молимъ, г-да, колкото за законопроекта, който се представя за черкескитъ и татарскитъ земи, молилъ би да се даде първо да се напечата и да се раздаде на представителитъ, и тогазъ ще знаемъ какво е измѣнила комисията и какво е внесълъ г. Министръ.

Председателъ: Сега като има предложение да се напечататъ законопроектитъ, ще подложж на гласоподаване.

Който желае да се печататъ да си дигне ржката. (Болшинство).

Ще се каже, че Народното Събрание одобрява да се печататъ. (Гласове: Одобрява).

Какъ мисли Народното Събрание — бюрото или комисията да ги печата?

Шивачовъ: Разбира се, бюрото.

Председателъ: Иде въпросътъ да се избере комисията за тия законопроекти. Да ли трѣбва особена комисия да се избира или да се пратятъ на финансовата?

Щърбановъ: Като членъ отъ комисията финансова, и като преглѣдахъ горѣ долѣ тия законопроекти, има да кажж на монитъ събратии, че тѣ сж доста кратки, и за това, не е нужно да се избира друга комисия, а финансовата и тѣхъ да разгледа. (Гласове: Съгласни).

Председателъ: Приема ли Народ. Събрание да се предадѣтъ тия законопроекти на финансовата комисия?

Който не приема да си дигне ржката. (Никой дига).

Ще се каже, че Народ. Събрание едногласно приема да се проводятъ на финансовата комисия.

Дуковъ: Азъ искахъ да примомня за утрѣшния на дневенъ редъ; понеже има единъ представителъ, нашъ събратъ, който е дошълъ сега, да се приготви едно свещенно лице да даде кѣтвта, щото да има право съ насъ заедно да разисква. Тѣй сжщо и г-нъ Мецовъ, мисля, и г-да Министритъ не сж дали

клѣтва. Мисля, че това сме пропуснали, което не трѣбваше да стане. (Гласове: Съгласни). За туй, да се приведатъ подъ клѣтва, за да иматъ значение тѣхнитѣ разисквания.

Председателъ: На дневенъ редъ утрѣ ще бѣде продъл-

жение законопроекта за банката, послѣ законопроекта за Сметната Палата

Засѣданието се закрива.

(Конецъ въ 5 часа и 30 минути).

Председателъ: Варненско-Преславский Симеонъ.

Подпредседатели: { **Иванъ Симеоновъ.**
Ат. Минчовъ.

Секретари: { **Н. Шивачовъ.**
И. Ц. Щърбановъ.

Директоръ на Стенографическото Бюро: **А. Безеншекъ.**